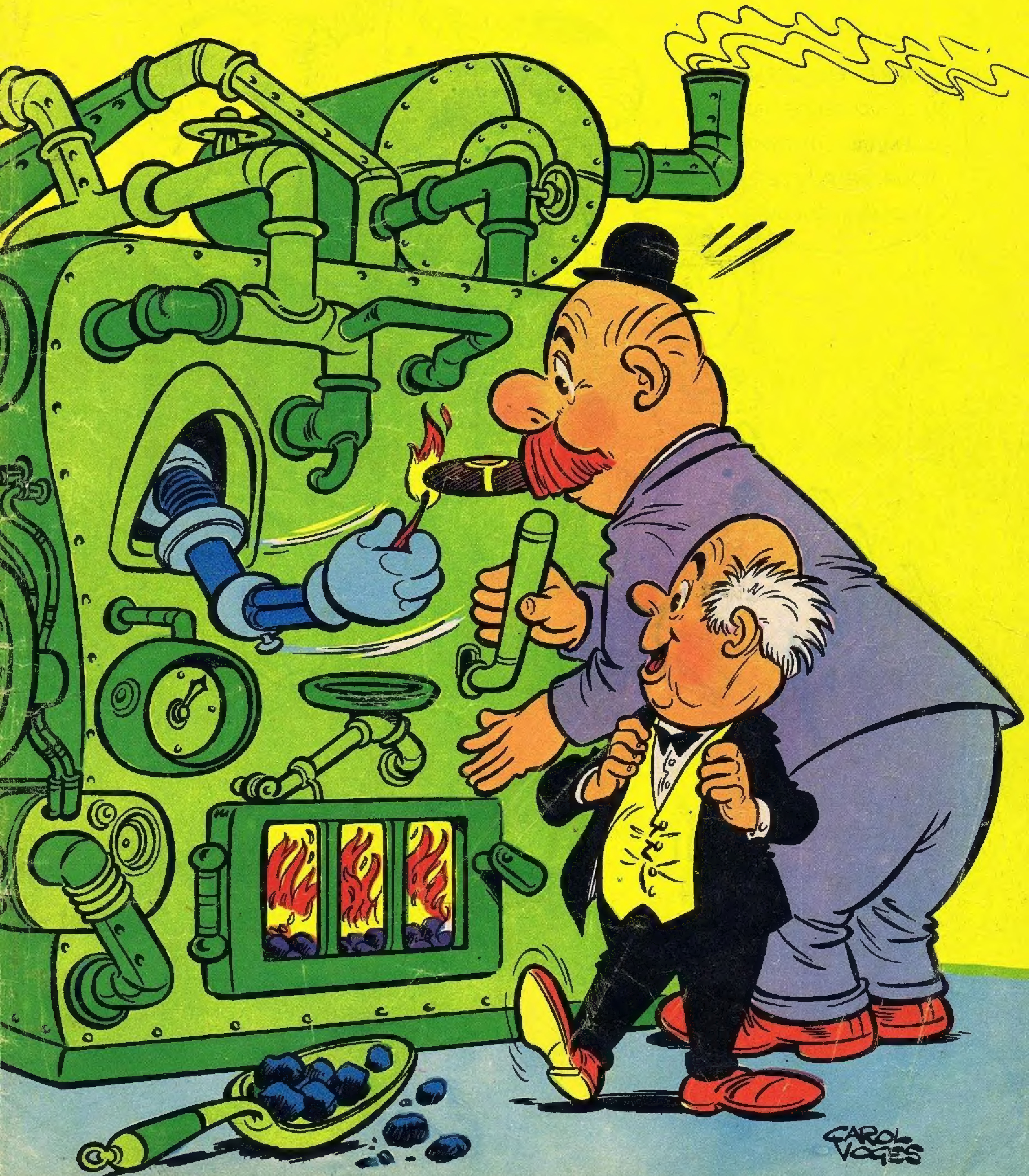
SJORS

van de Rebellenclub

22 M E I 1965
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 21

DAMES EN HEREN, BIJ DE VOLGENDE HALTE ALLEMAAL UITSTAPPEN VOOR DE RUYTER CHOCOLADEVLOKKEN

HA, JE KUNT KIEZEN: PUUR, ÈCHT PUUR

... EN MELK ÈCHT MELK!

EN BIJ IEDER PAK ZO'N PRACHTIG VERKEERSSPELDJE CADEAU!!

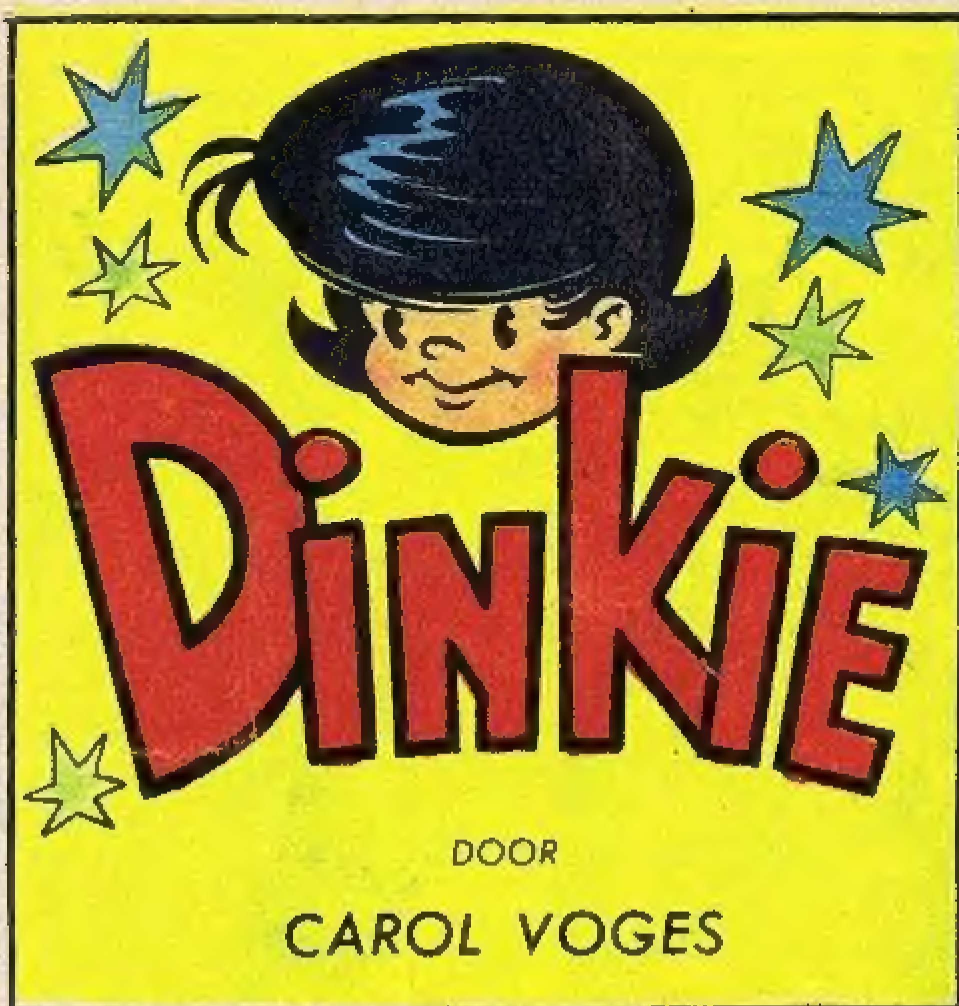
DeRuyter

chocolad vlokken

KIJK, ER IS ALWEER EEN NIEUWE SERIE SPELDJES BIJGEKOMEN!

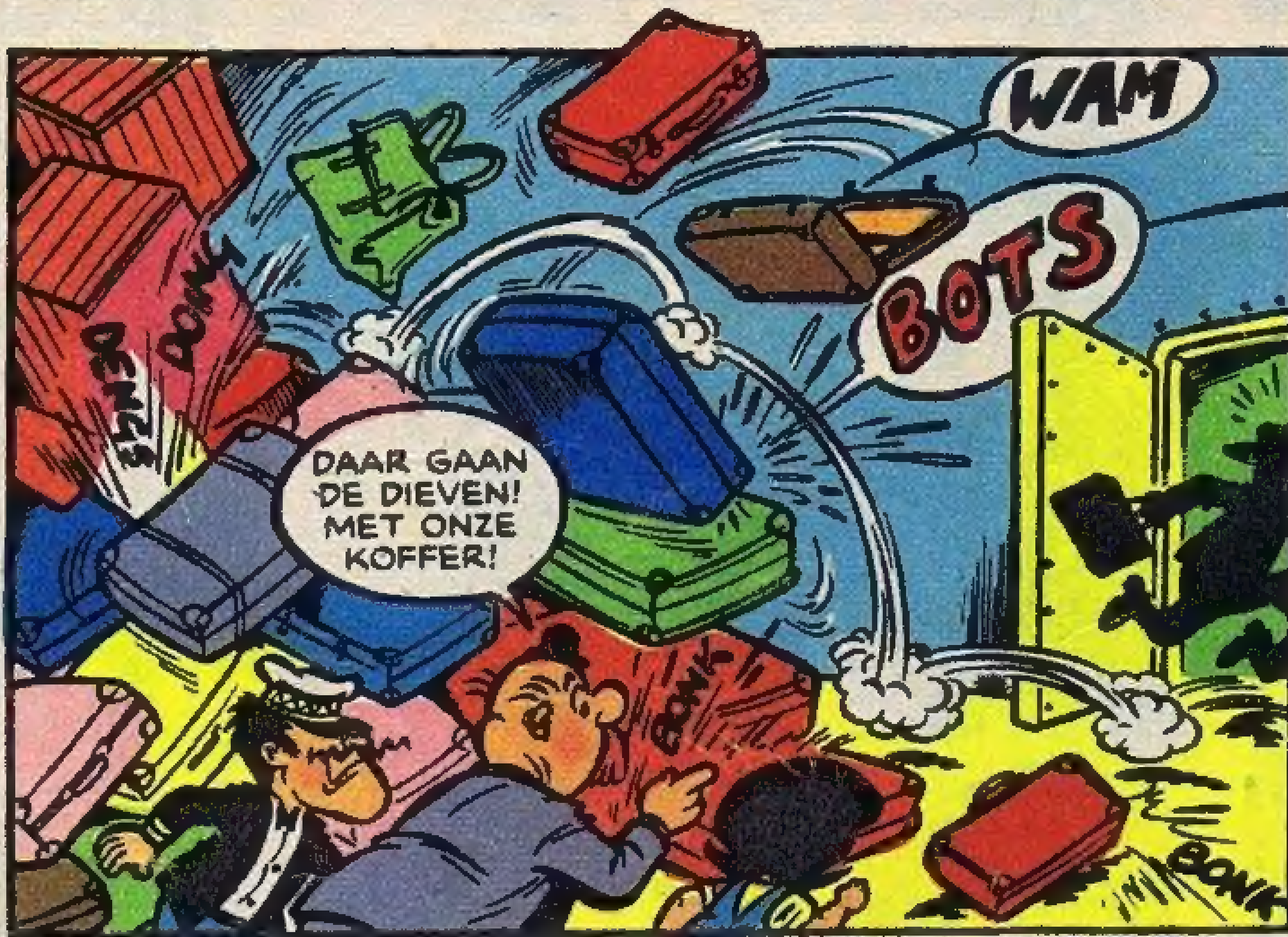
EN... DAARMEE IS HET NÒG NIET AFGELOPEN. DE RUYTER KOMT STEEDS WEER MET NIEUWE SERIES! LET MAAR EENS OP!

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

PSSST! ZE HEBBEN DE DEUR OPEN LATEN STAAN. WE MOETEN VLUCHTEN! SNEL!
JIJ HEBT DE KOFFER, HÈ? VOORUIT! WE PIEPEN HEM PIJLSNEL!

STIL!
IK DACHT BESLIST DAT IK IETS HOORDE! LUISTER!

DONK
BENG
KONK
WAPS

WAM
BOTS
DAAR GAAN DE DIEVEN! MET ONZE KOFFER!
BONK

DIEVEN! LELIJKE BOEVENBENDE! IK NEEM HET NIET LANGER! **OEWABLAAA... GRRR...** NU BEN IK WITHEET!

BLIJF HIER, OPA! GEEN STOMMITEITEN... BEDAAR EEN BEETJE! **GROMS... GRRR...**
ZZZZZZT

MIJN GEDULD IS OP! IK GA DIE KERELS EEN DREUN GEVEN! AHA!

ALLE ROLMOPSEN OP EEN VEERPONT! OPA, BLIJF TOCH STAAN! LUISTER LIEVER NAAR HET DREUNEN VAN DE SCHEEPSMOTOREN... **WE VAREN!**

STOP!
WAT ZEGT U DAAR, KAPITEIN SALVO? VAREN WE ECHT?
ZWIEP

EN JA, HOOR, KAPITEIN SALVO HAD HET GOED GEHOORD! TEGEN HET OCHTENDGLOREN HAD DE PLEZIERBOOT DE ANKERS GELICHT EN HET RUIME SOP GEKOZEN...

OLD SHATTERHAND EN WINNETOU
DOOR DR. KARL MAY

RAAK OLD SHATTERHAND NIET AAN! HIJ IS MIJN GEVANGENE; IK ZAL HEM OVERLEVEREN AAN MIJN VADER!

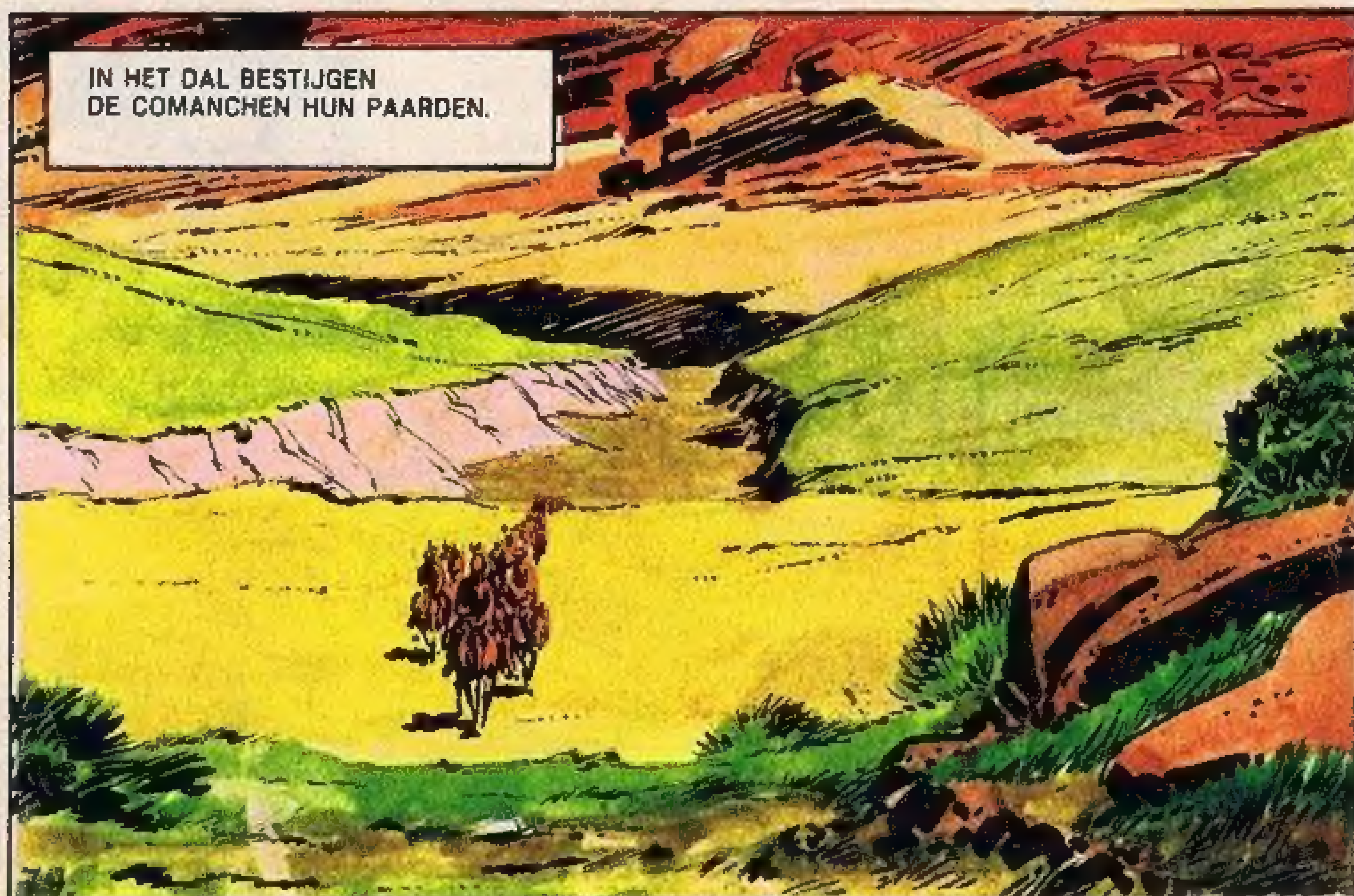

OLD SHATTERHAND ZAL STERVEN ALS EEN HELD, HIJ HEEFT MIJ EN MIJN VADER HET LEVEN GESPAARD, TOEN HIJ ONS BEIDEN KON DODEN!

ONZE OORLOGSRAAD ZAL BESLISSEN, WAAR OLD SHATTERHAND GEMARTELD ZAL WORDEN, DOOR HEM TE MARTELEN ZULLEN WE DE DOOD VAN WINNETOU VIEREN!

HET JONGE OPPERHOOFD PIDA IS ZEER EDELMOEDIG. MAAR DE MARTELPAAL LOKT ME NIET!

KRIJGERS, VOLG MIJ NAAR HET DORP!

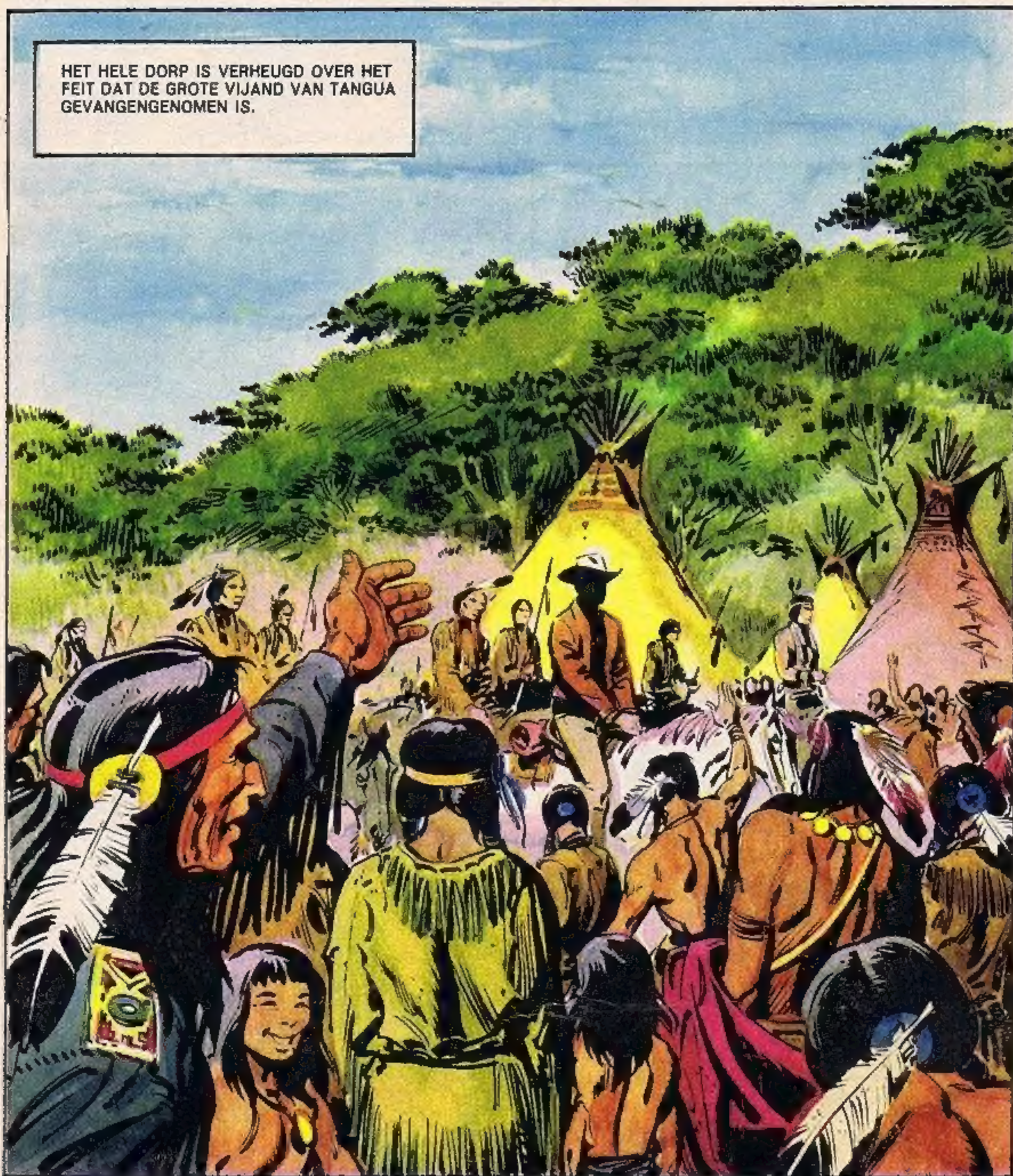

IN HET DAL BESTIJGEN DE COMANCHEN HUN PAARDEN.

ARRANZ-65.
OLD SHATTERHAND WORDT GEBOEID MEEGEVOERD.

IK KAN NIET VLUCHTEN.
SANTER HOUDT ME IN HET OOG.
HIJ WIL ME HET TESTAMENT
VAN WINNETOU ONTSTELEN!

PIDA STUURT TWEE BOODSCHAPPERS VOORUIT OM HET GOEDE NIEUWS AAN ZIJN VADER OVER TE BRENGEN.

DE DORPELINGEN LOPEN TE HOOP OM OLD SHATTERHAND TE ZIEN

HET HELE DORP IS VERHEUGD OVER HET FEIT DAT DE GROTE VIJAND VAN TANGUA GEVANGENGENOMEN IS.

NU BRENGEN ZE ME VOOR TANGUA!

VOOR TANGUA IS EINDELIJK HET UUR VAN DE WRAAK AANGEBROKEN.

DE BLOEM HUNKERT NAAR DE DAUW, MAAR DE LUCHT IS DROOG. REEDS BUIGT DE BLOEM ZICH, GEREED OM TE STERVEN, ALS PLOTS EEN MALSE REGEN NEERVALT!

DIE BLOEM IS TANGUA. HIJ HUNKERT NAAR WRAAK. EINDELIJK IS DAT MOMENT AANGEBROKEN!

EINDELIJK HEB IK JE, HOND DIE JE BENT! NU ZUL JE STERVEN!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Op een avond zien de meisjes dat juffrouw Smith ondanks het slechte weer en het late uur uitgaat...

DE MEISJES KIJKEN ZOEKEND ROND, MAAR JUFFROUW SMITH IS NERGENS TE BEKENNEN. . .

HET IS JUFFROUW SMITH. DAAR IS GEEN TWIJFEL AAN!

DE DEUR GAAT OPEN EN WORDT ACHTER JUFFROUW SMITH GESLOTEN. . .

VERSCHOLEN ACHTER EEN PAAR STRUIKEN KUNNEN DE VRIENDINNEN ZIEN WAT ER BINNEN GEBEURT.

ZAL JUFFROUW SMITH DE VRIEN-DINNEN ONT-DEKKEN?

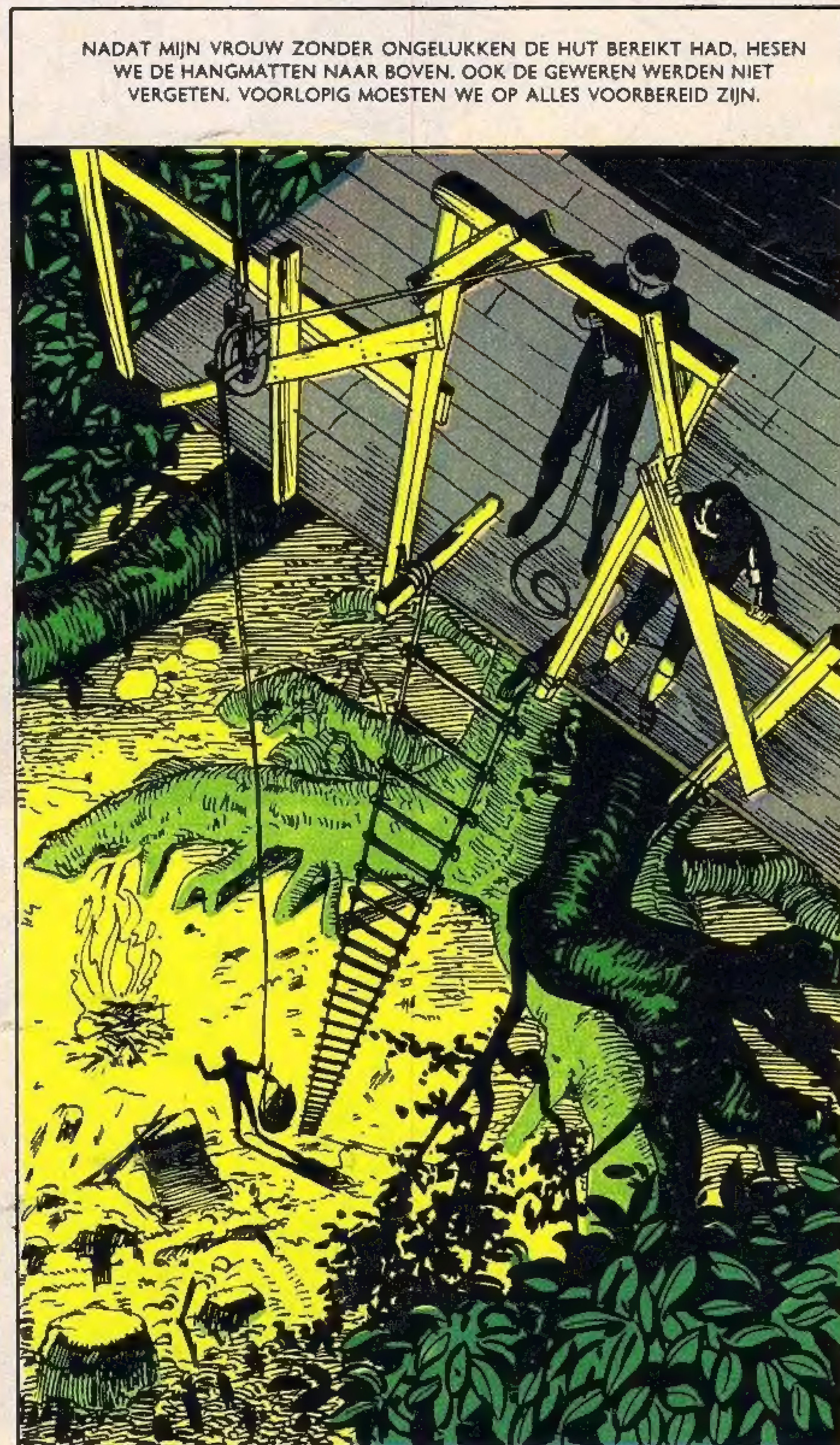
DE SCHIPBREUKELINGEN

OOK DE ANDERE BEKENDE PUNTEN VAN HET EILAND BESLOTEN WE NAMEN TE GEVEN. DAT ZOU IN DE TOEKOMST ERG GEMAKKELIJK ZIJN. ONS EERSTE KAMP OP HET STRAND NOEMDEN WE OP ZIJN ZWITSERS ZELTHEIM. DE PLAATS WAAR WE GELAND WAREN, HEETTE NU GELUKSBAAI, HET MOERAS WAAR WE DE FLAMINGO'S GEZIEN HADDEN, FLAMINGOMOERAS. OMDAT ER NOG VAN ALLES IN ZELTHEIM LAG, BESLOTEN WE MET HET HELE GEZIN HET EEN EN ANDER OP TE HALEN.

In Fish Street Hill werd deze zuil opgericht als herinnering aan de brand.

DE GROTE BRAND VAN LONDEN

Op 2 september van het jaar 1666 brak in de binnenstad van Londen een brand uit, die zich snel over de hele stad verspreidde en half Londen in vuur en vlam zette. De brand was ontstaan in een bakkerij in Pudding Lane en werd aangewakkerd door een felle wind. Het vuur vond overal gretig voedsel, omdat in die dagen het grootste deel van de huizen van hout was gemaakt. Van een georganiseerde brandweer was natuurlijk nog geen sprake en van blussen kwam dan ook niet veel. De mensen vluchtten hun huizen uit en stroomden in grote drommen naar de oevers van de Theems, waar zij probeerden boten te bemachtigen om zo over het water een goed heenkomen te vinden. Als gevolg van de brand, die velen in hun slaap verraste, en ook als gevolg van de vreselijke paniek en het gedrang onder de vluchtenden vielen er honderden slachtoffers. Koning Karel II, die begreep dat de brand de hele stad zou verwoesten als er niet snel werd ingegrepen, beval een aantal huizen, die zich in de weg van het vuur bevonden, met de grond gelijk te maken. Op die manier werd een brede brandgang verkregen, een strook kaal niemandsland waarin het vuur geen voedsel meer vond. Door die maatregel kon het gevaar eindelijk bezworen worden.

De grote brand van Londen is een van de ergste rampen uit de geschiedenis van de Engelse hoofdstad. Hij duurde vijf dagen en richtte een enorme ravage aan. Negentig kerken, waaronder de oude Sint-Paulskathedraal, en ruim dertienduizend huizen gingen in vlammen op. Na afloop moest een groot deel van de stad herbouwd worden. Men gebruikte daarbij, wijs geworden door deze ramp, geen hout maar steen. Ook is na deze gebeurtenis de grondslag gelegd voor een georganiseerde brandweer.

De bakker, in wiens huis de brand begon, vluchtte met zijn vrouw over het dak. Hun dienstbode dorst niet mee en kwam in de vlammen om.

Tot in de verre omgeving van de stad was de felle vuurgloed van de brand zichtbaar.

Een georganiseerde brandweer bestond niet. Ieder probeerde te redden wat er te redden viel, maar vaak tevergeefs.

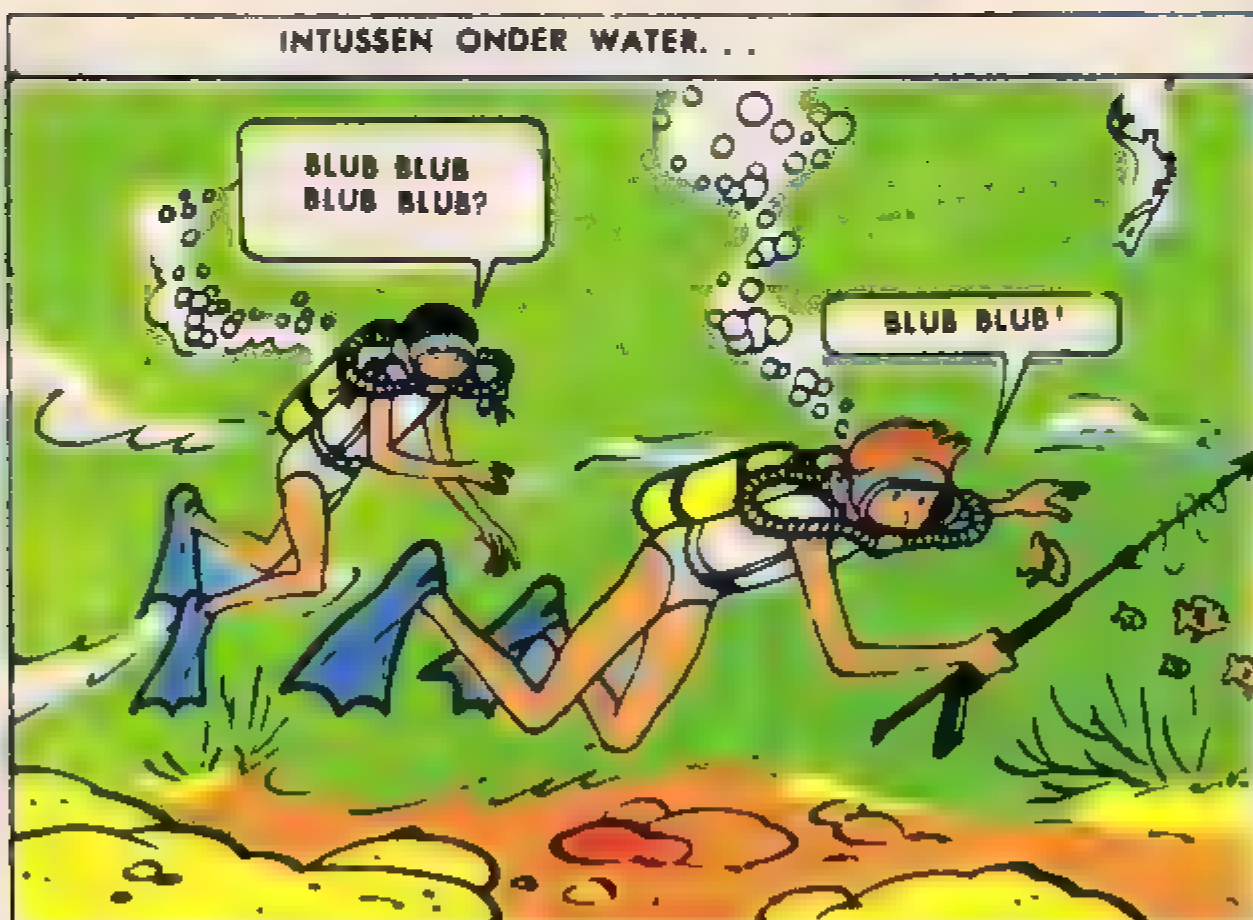

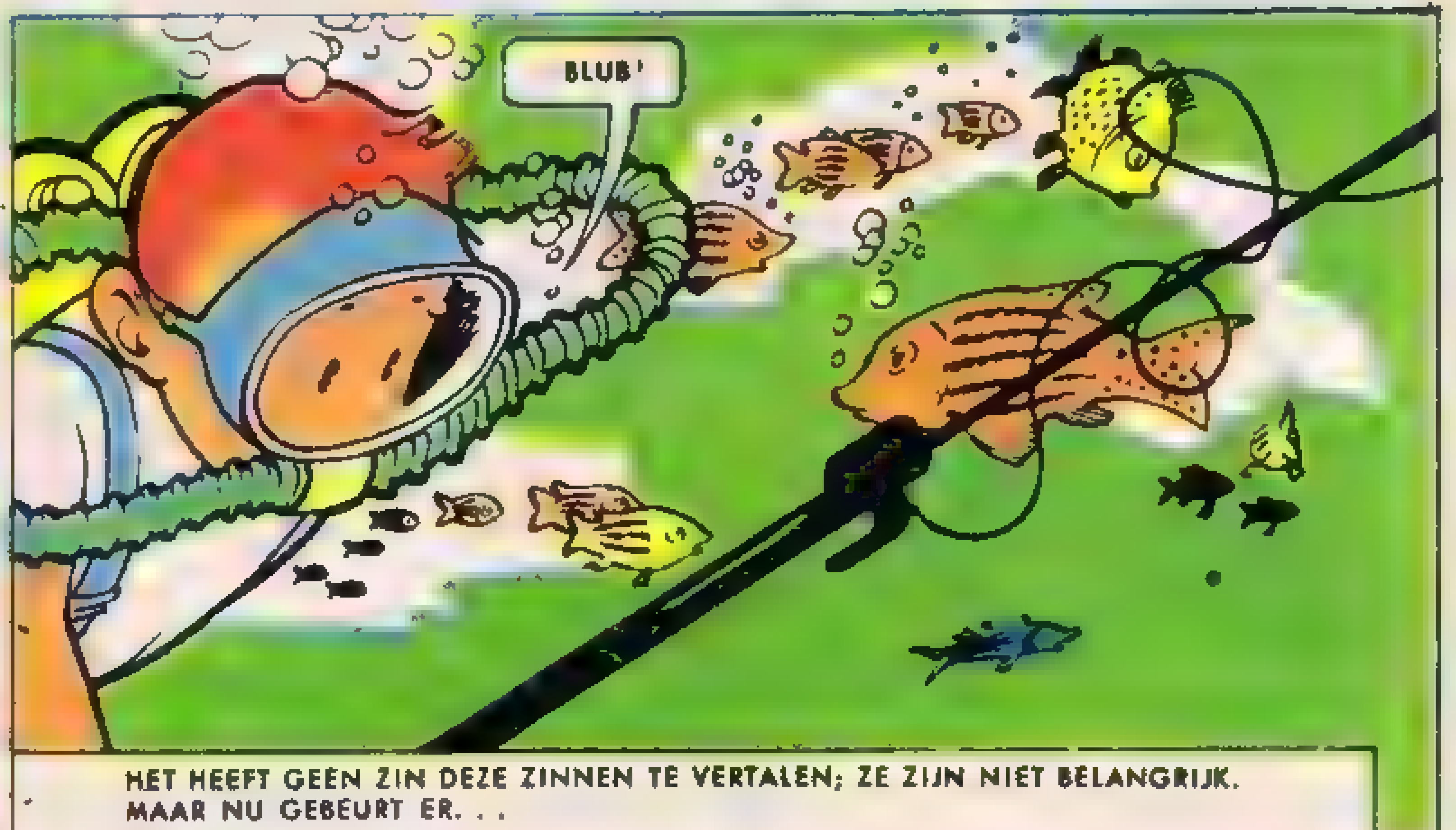
Koning Karel II gaf tenslotte opdracht een aantal huizen te slopen om zo het vuur tegen te houden.

Toosje Tontel

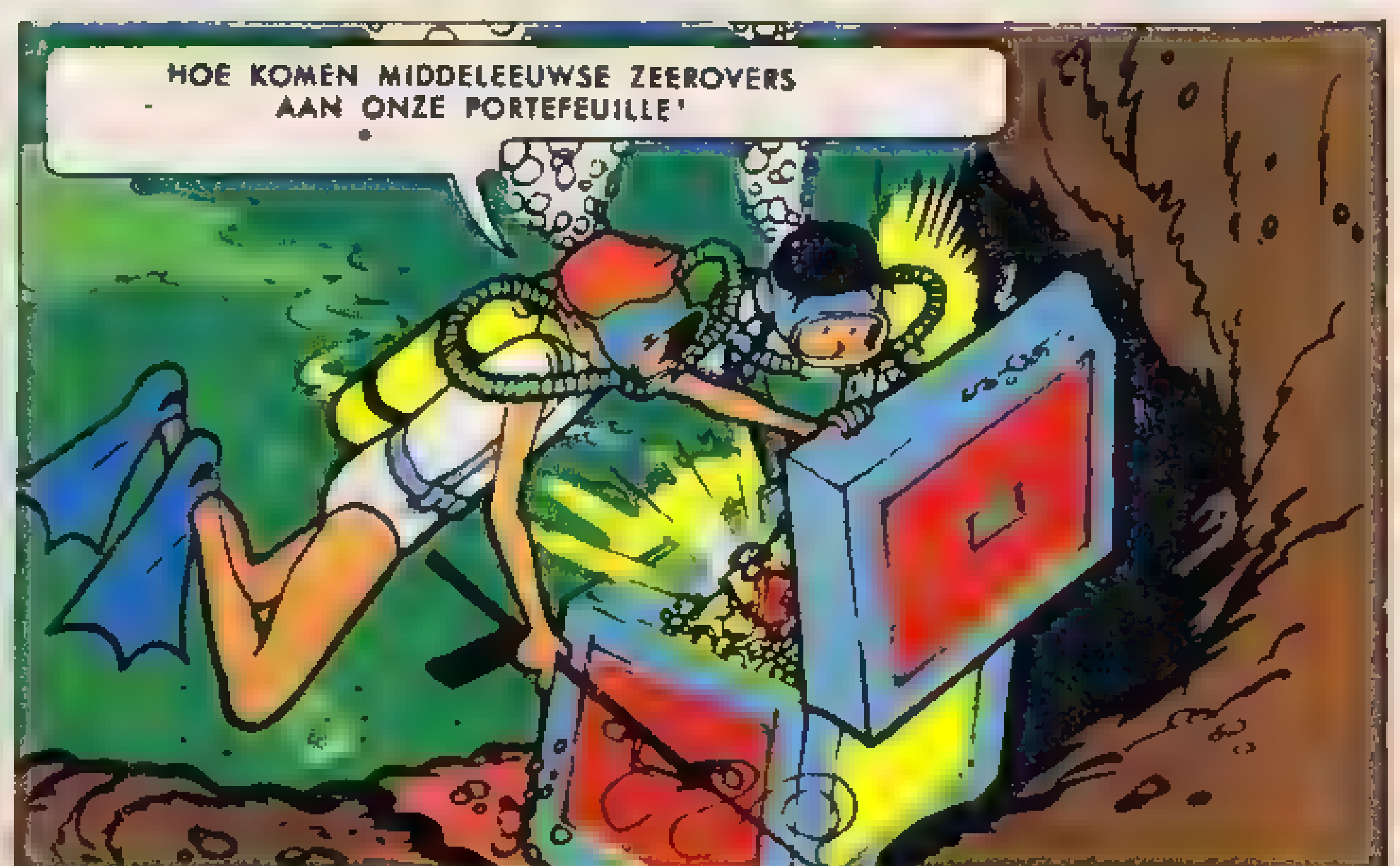

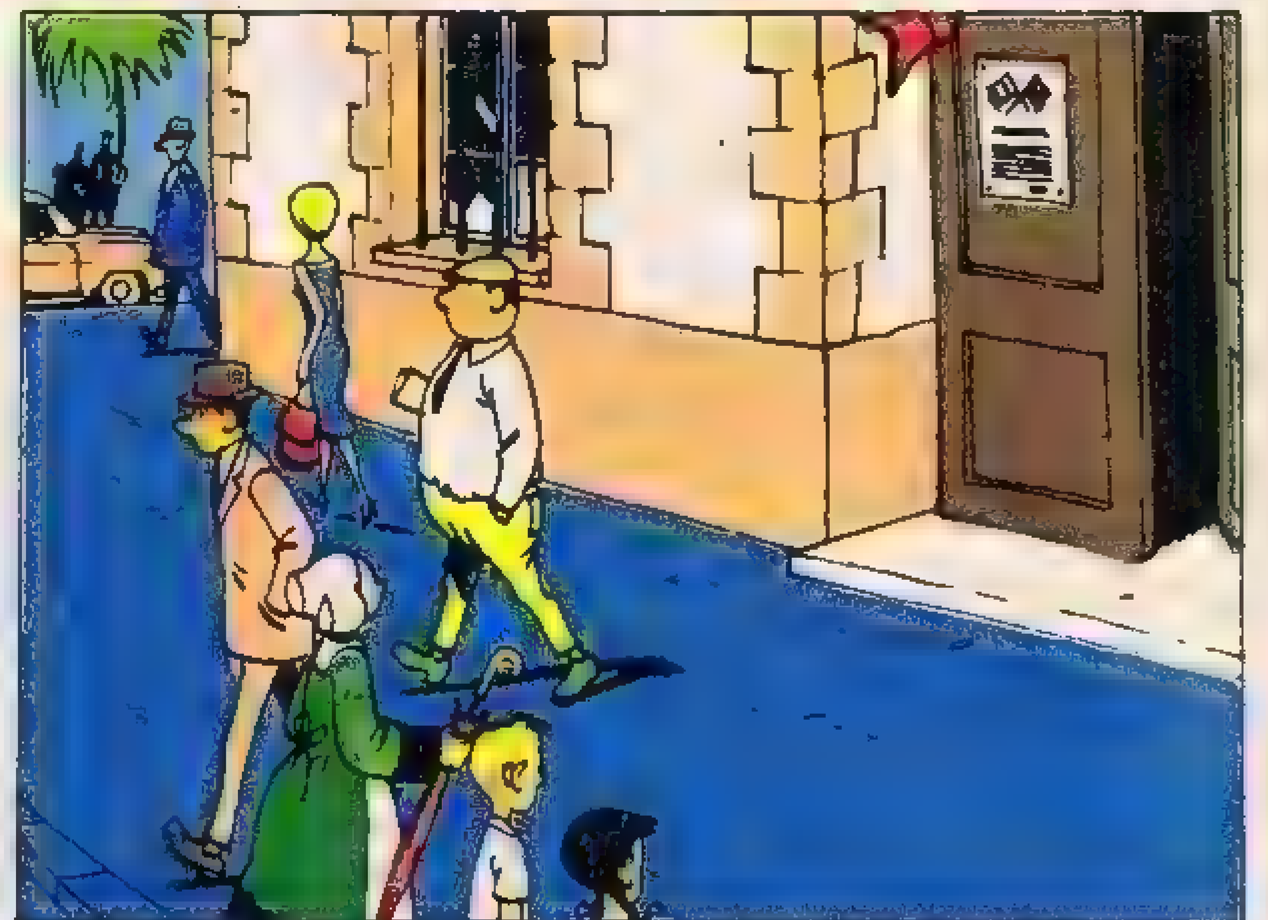

JA, EEN KOFFER MET JUWELEN EN MIDDENIN ONZE PORTEFEUILLE!

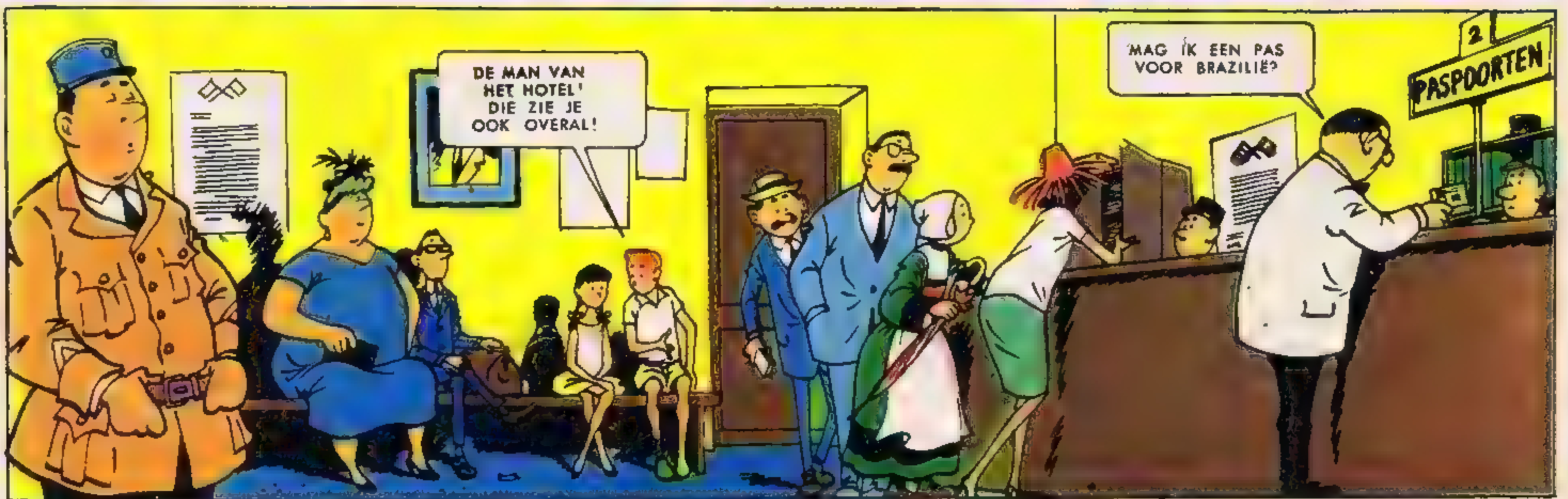

WAT EEN TOESTAND!

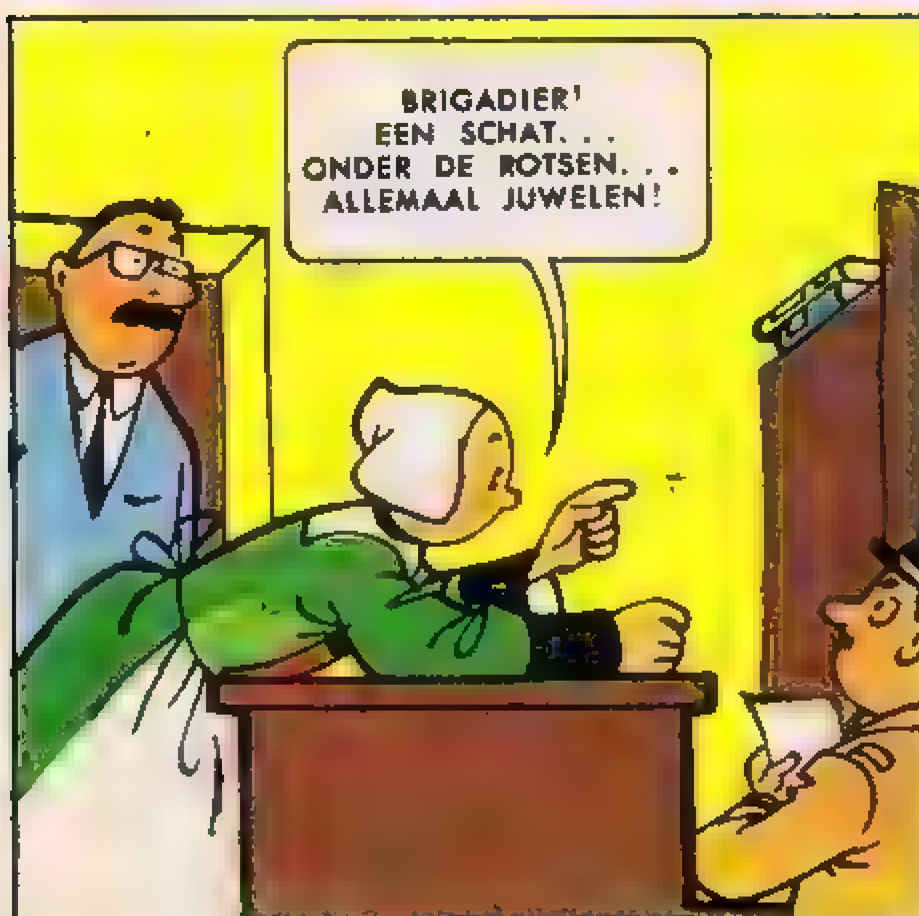

TOOSJE IS EEN BEETJE IN DE WAR.

DAAROM...

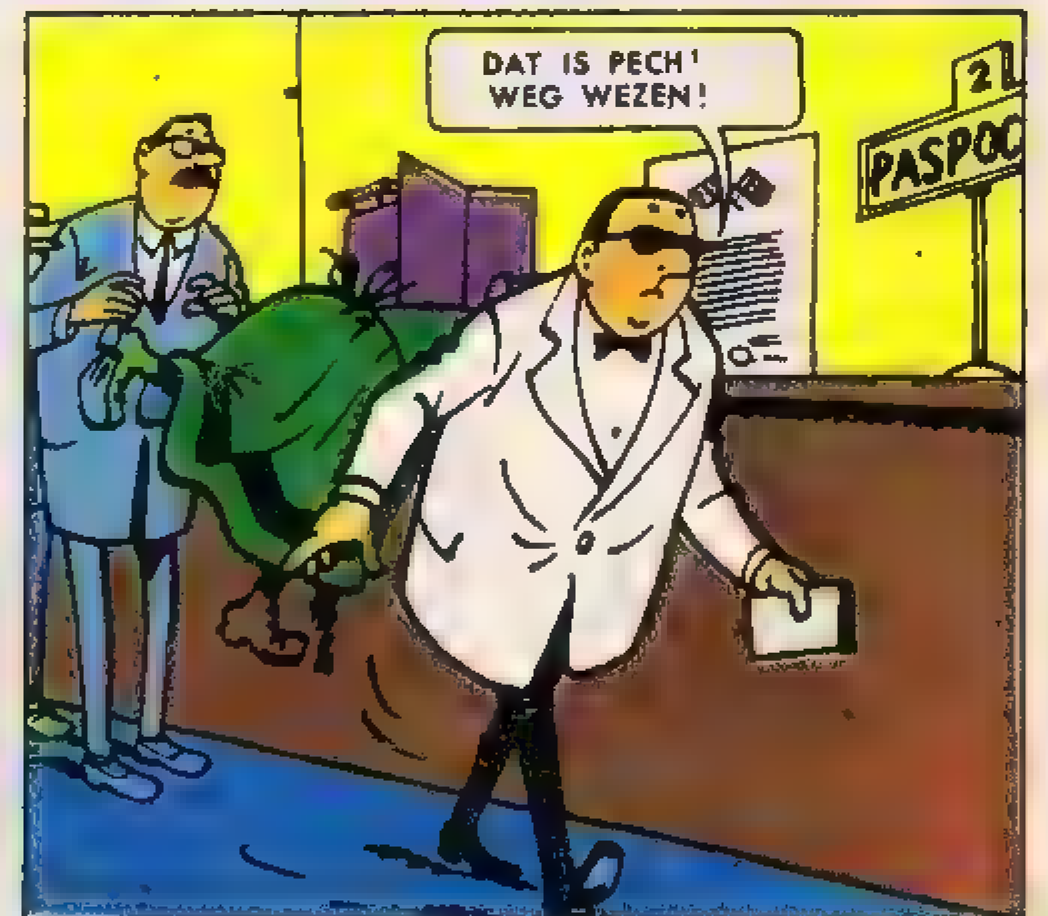

MAAR BERNARD ZEGT:
WE MOETEN NAAR DE POLITIE!

DE MAN VAN HET HOTEL! DIE ZIE JE OOK OVERAL!
MAG IK EEN PAS VOOR BRAZILIË?
PASPOORTEN

BRIGADIER! EEN SCHAT... ONDER DE ROTSEN... ALLEMAAL JUWELEN!

GESTOLEN UIT ONS HOTEL!

DAT IS PECH! WEG WEZEN!

Billie Turf

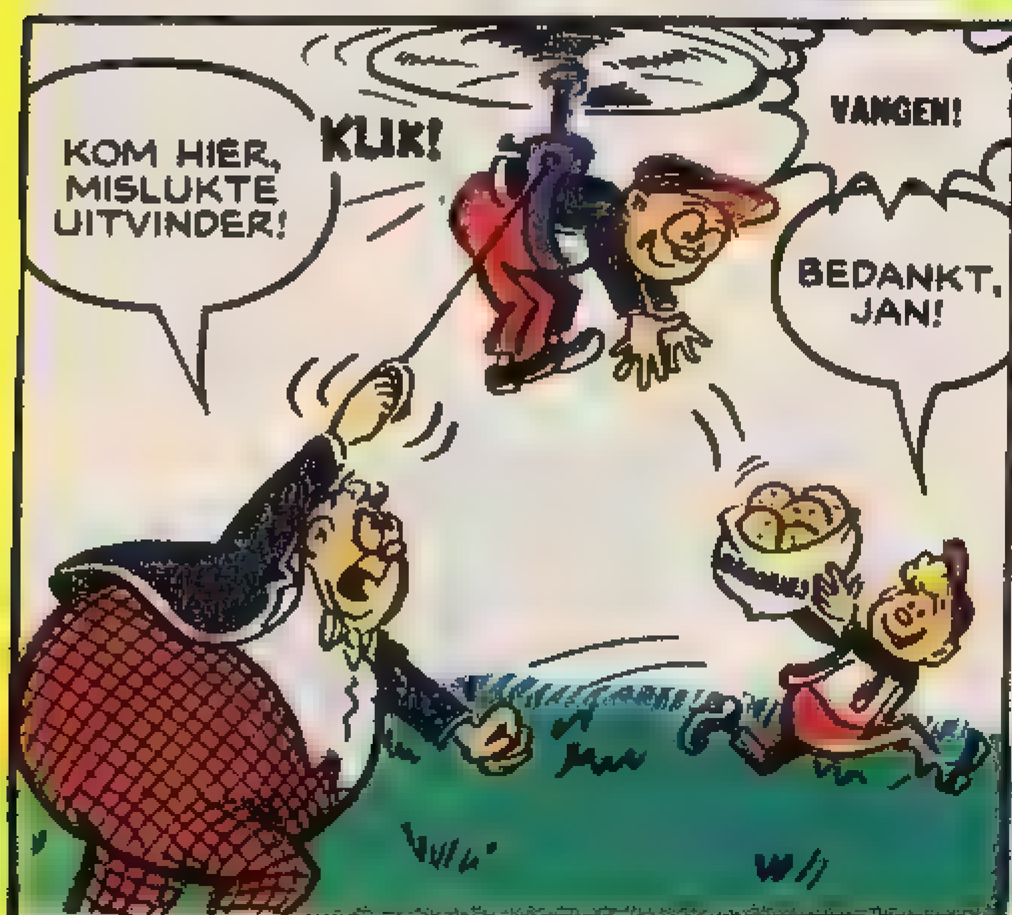
het dikste studentje ter wereld

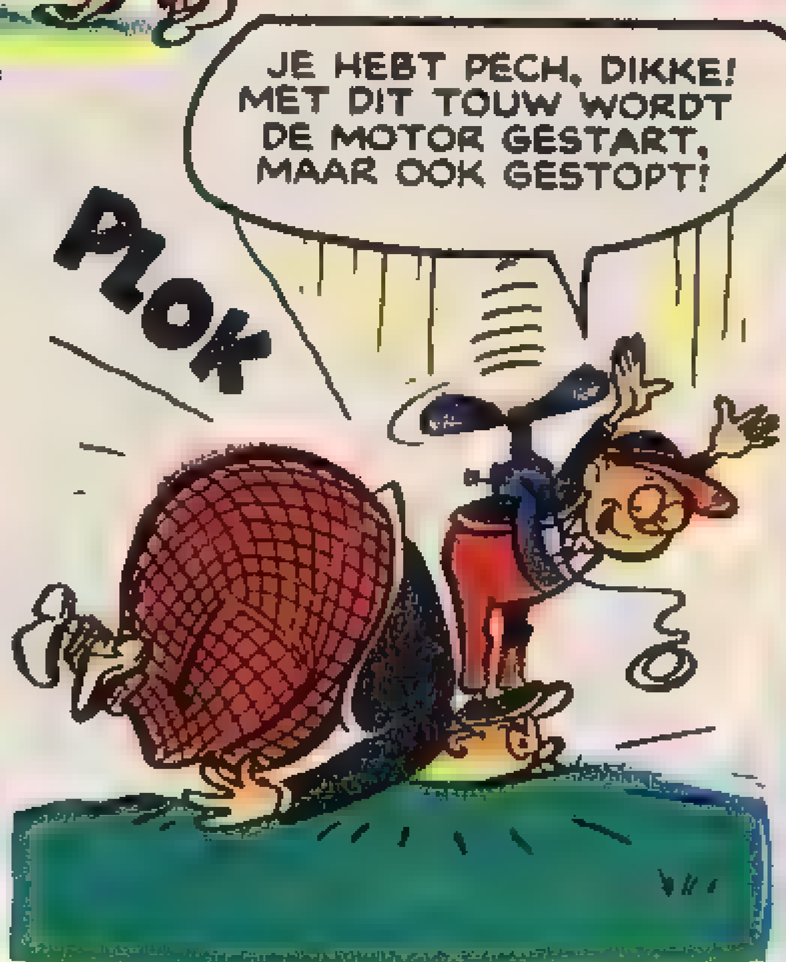

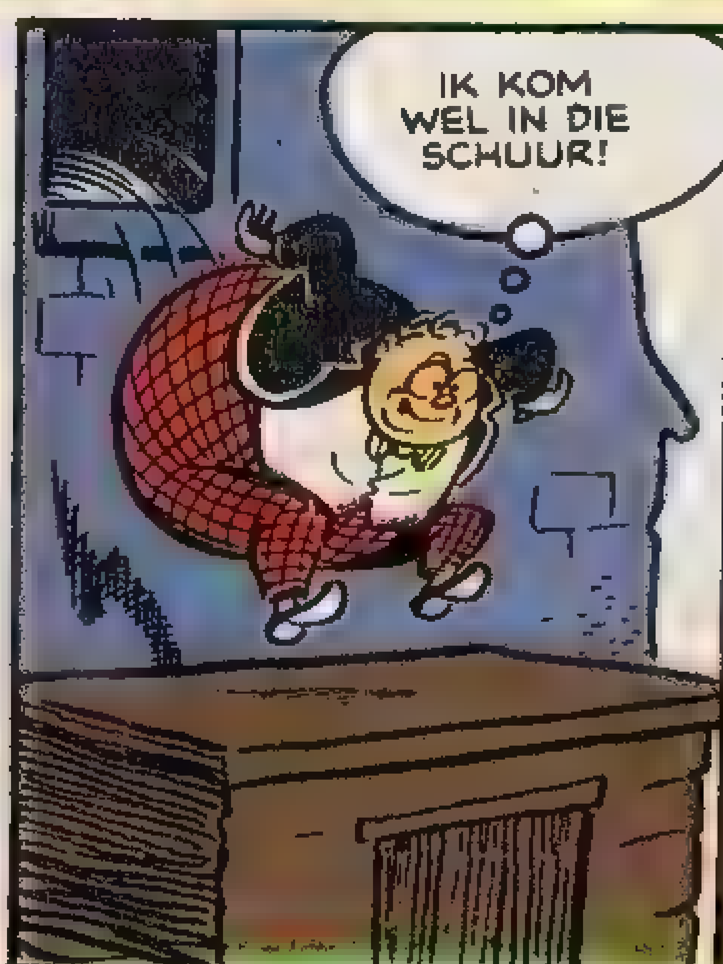

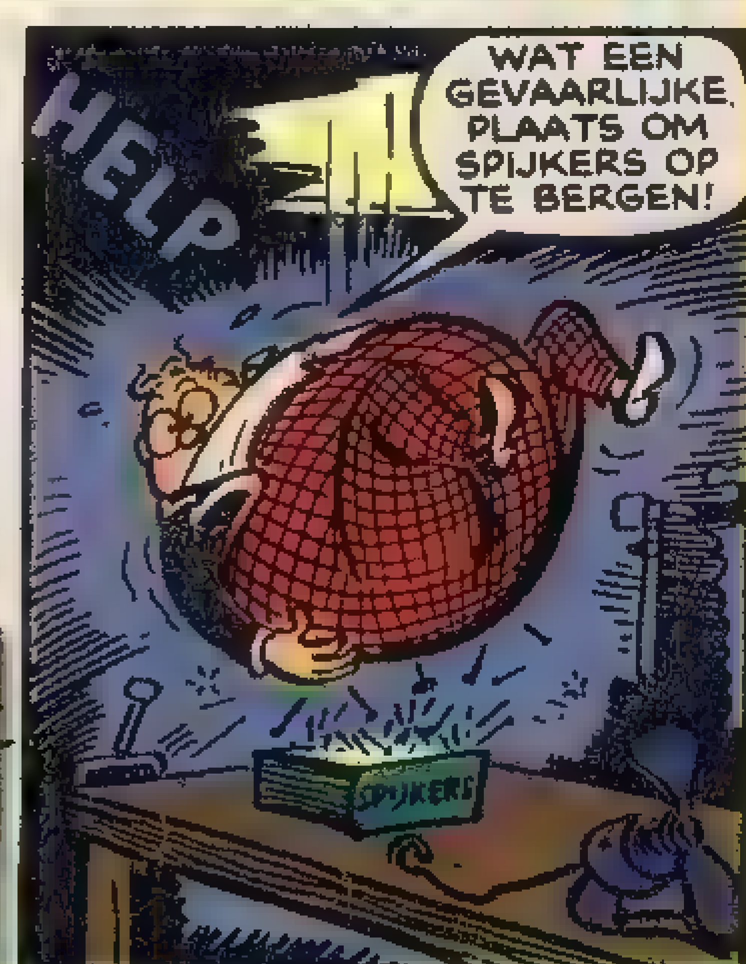

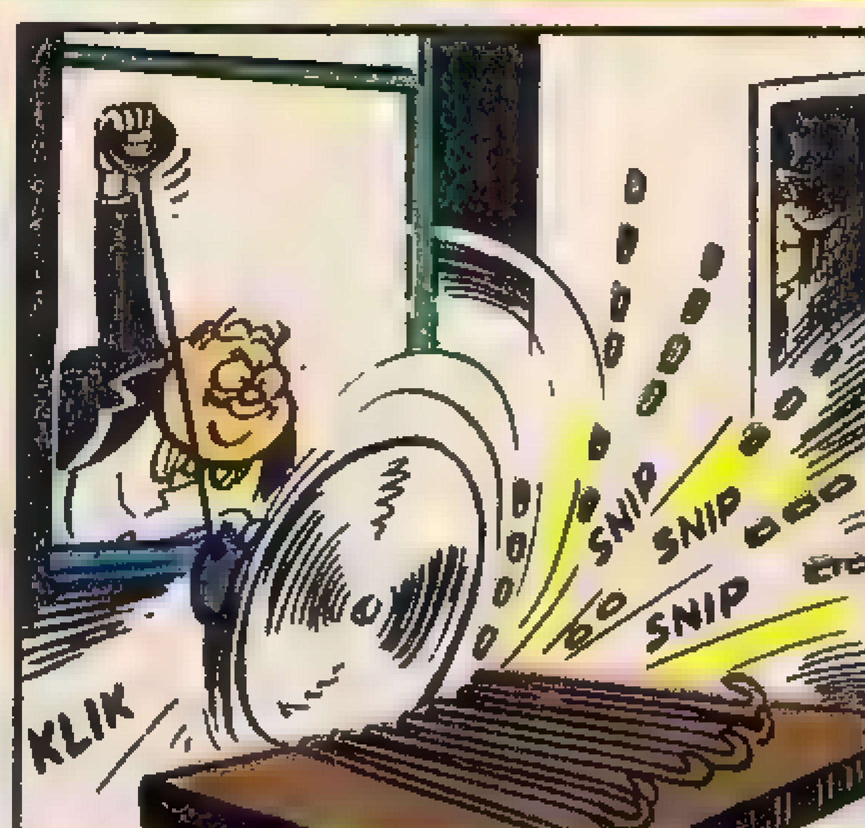

KEUKEN
DAT ZIET ER LEKKER UIT!
PUDDING

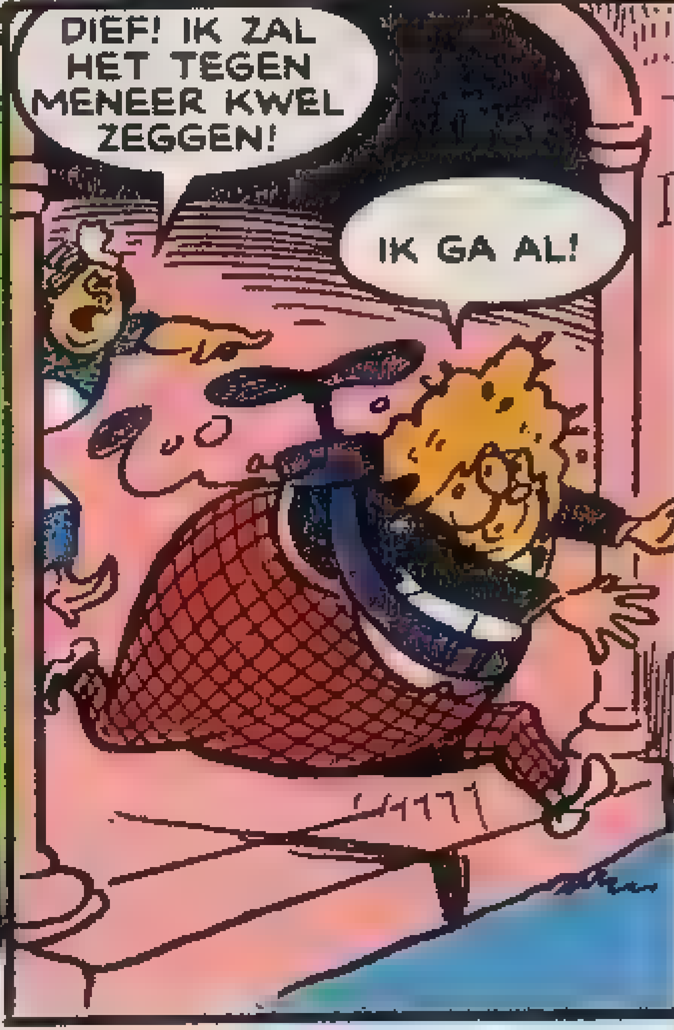

NIEMAND KIJKT! IK VLIEG VLUG MET DE PUDDING WEG!
KLIK
PUDDING

WAPS
LIEVE HELP, DE MOTOR IS GESTART, TERWIJL IK NOG NIET KLAAR BEN! SNEL EVEN AFZETTEN!
PUDDING
KLIK

DE PUDDING IS WEG! WIE HEEFT ME DIE STREEK GELEVERD?
PUDDING

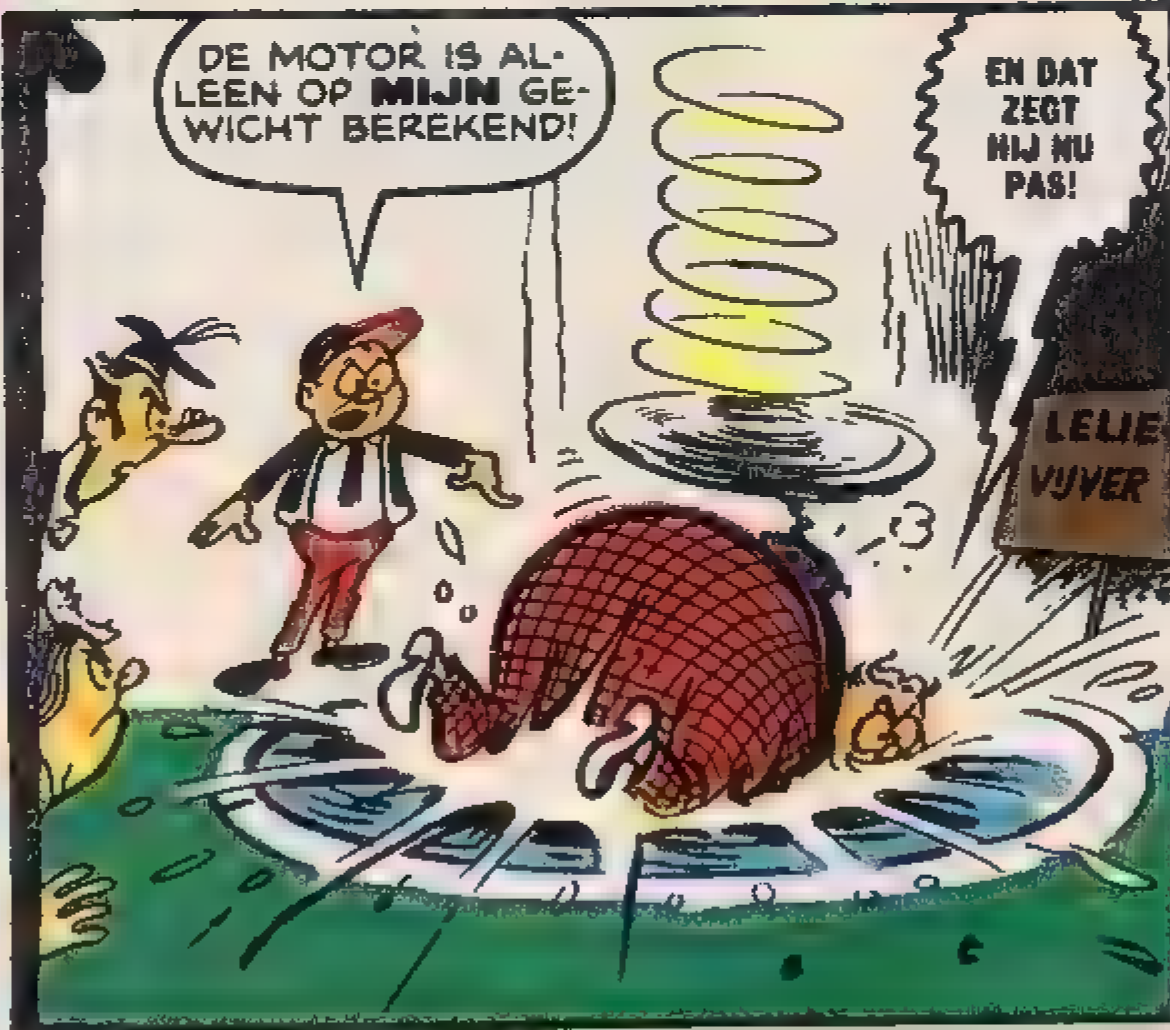

WAAR IS MIJN PUDDING?
IK HEB HET NIET GEDAAN! ECHT NIET!
PUDDING

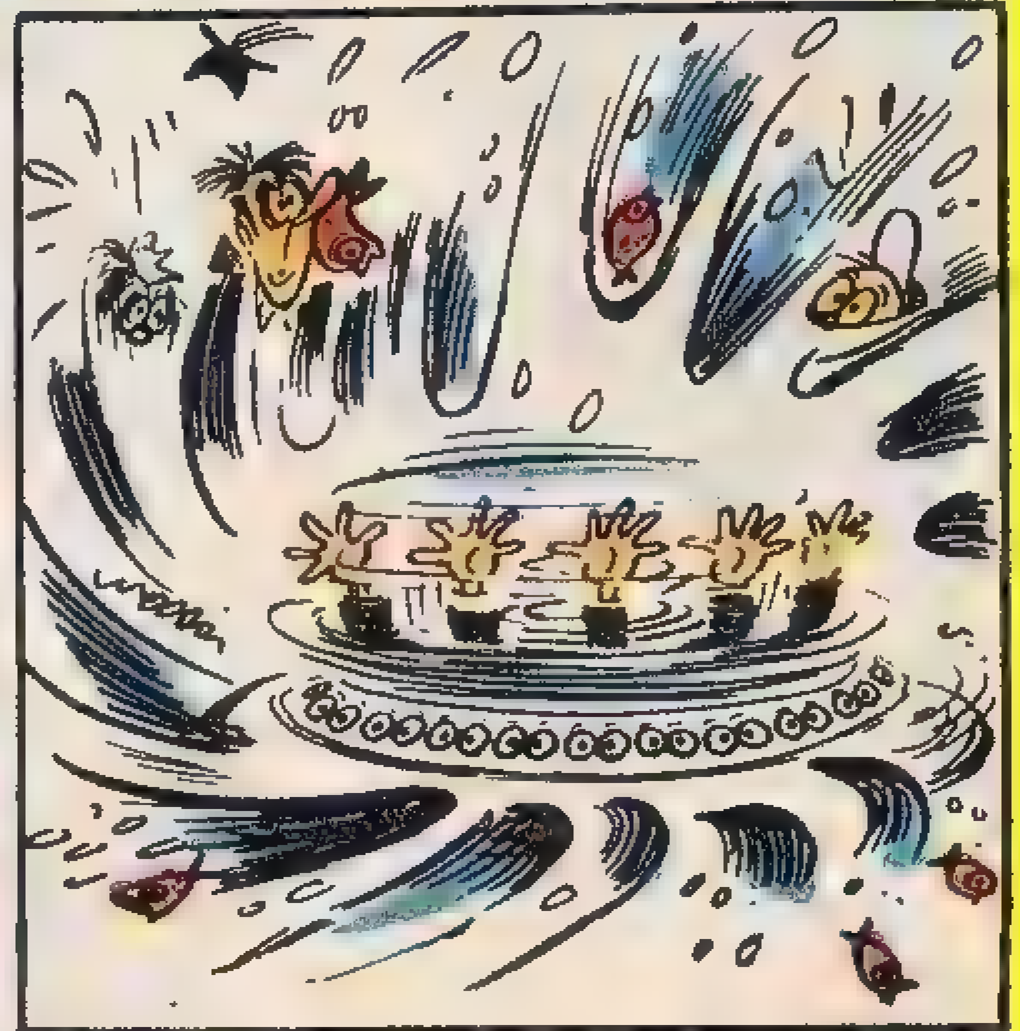

PLOP

DIEF! IK ZAL HET TEGEN MENEER KWEL ZEGGEN!
IK GA AL!

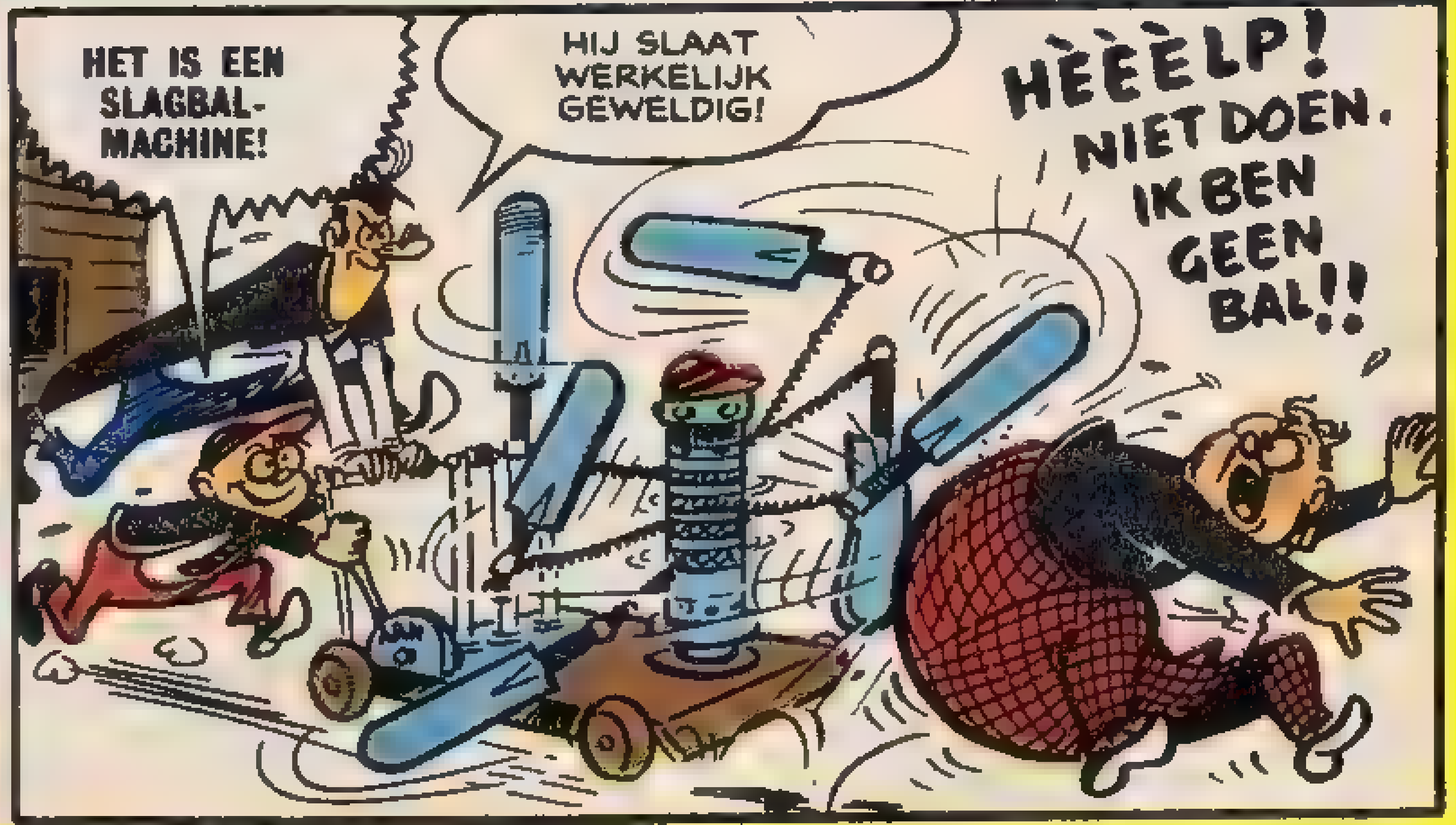

HIJ HEEFT MIJN PUDDING GESTOLEN!
IK MOET WEG ZIJN!
KLIK

ZE KRIJGEN ME TOCH NIET!

DE MOTOR IS ALLEEN OP **MIJN** GEWICHT BEREKEND!
EN DAT ZEGT HIJ NU PAS!
LELIE VIJVER

MIJN STOKKEN ZIJN STUK! IK KAN HEM NIET SLAAN!
HA! HA! HA!
IK HEB NOG EEN ANDERE UITVINDING GEDAAN, MENEER!

HET IS EEN SLAGBALMACHINE!
HIJ SLAAT WERKELIJK GEWELDIG!
HÈÈÈLP! NIET DOEN. IK BEN GEEN BAL!!

Amber verkeert

in moeilijkheden

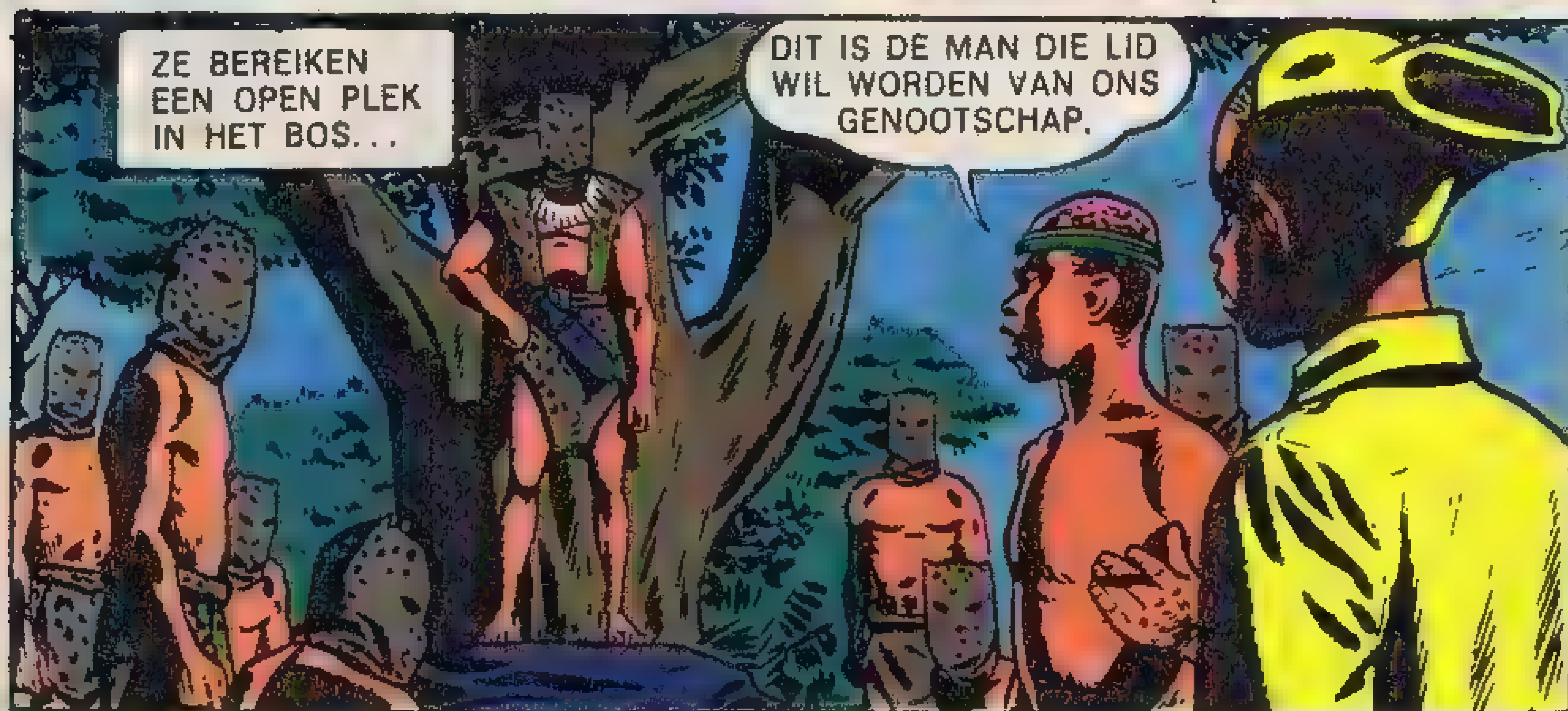

TIGER JOE en

N'Mango is op Joes verzoek naar de tovenaar gegaan en doet net of hij zich wil aansluiten bij de luipaardmannen . .

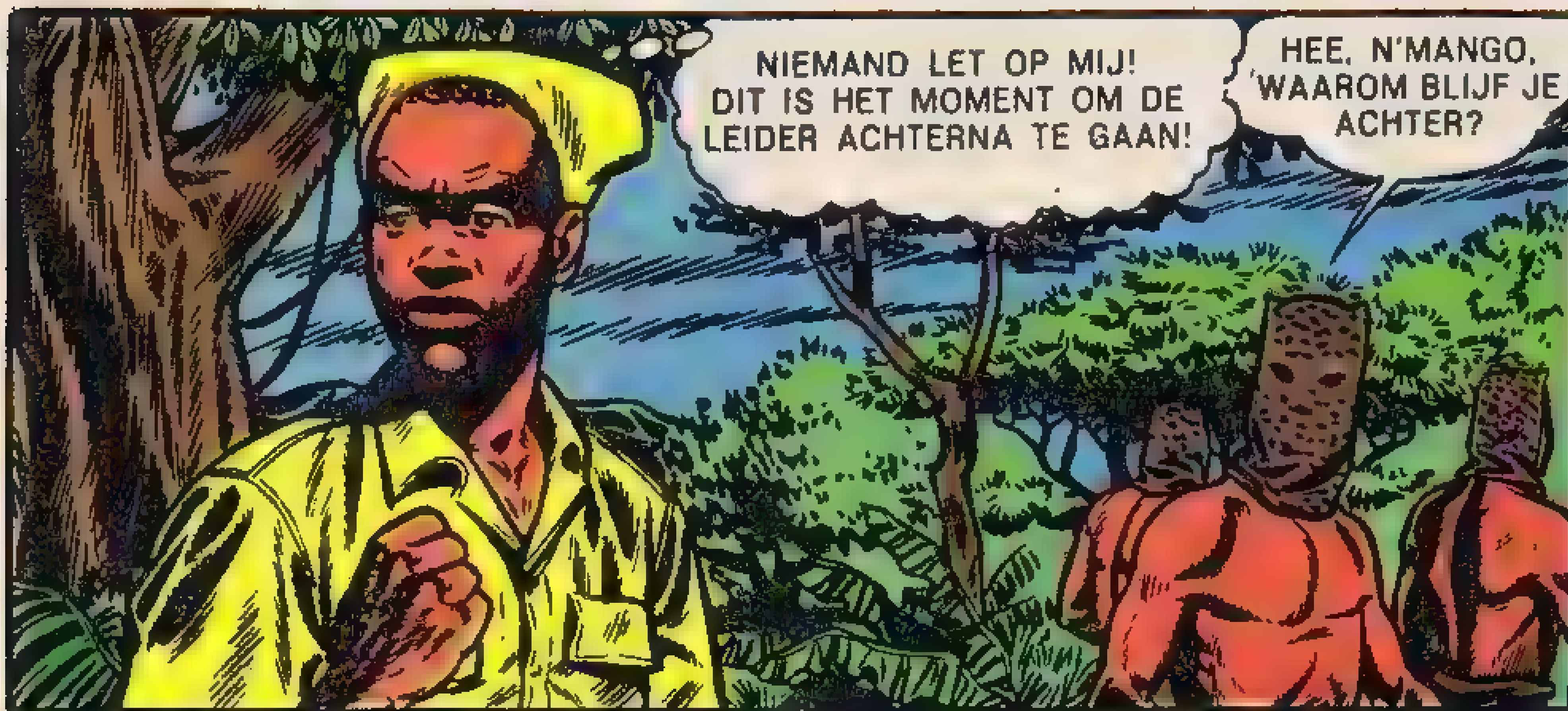

de luipaardmannen

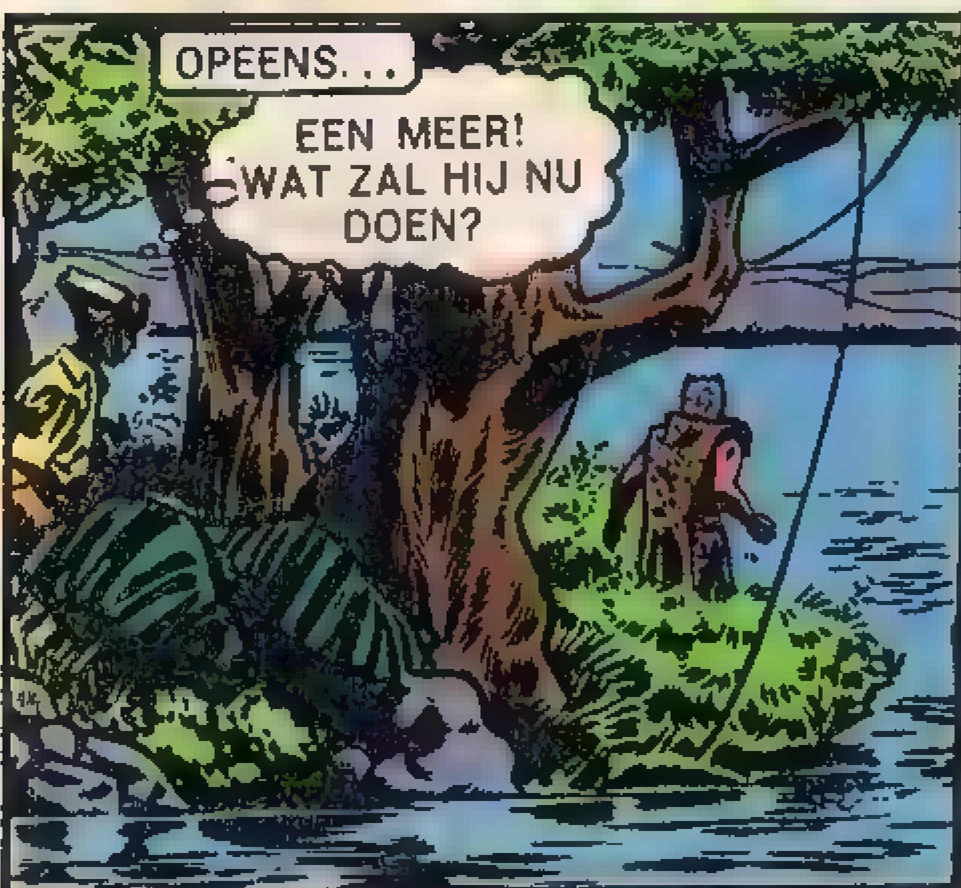

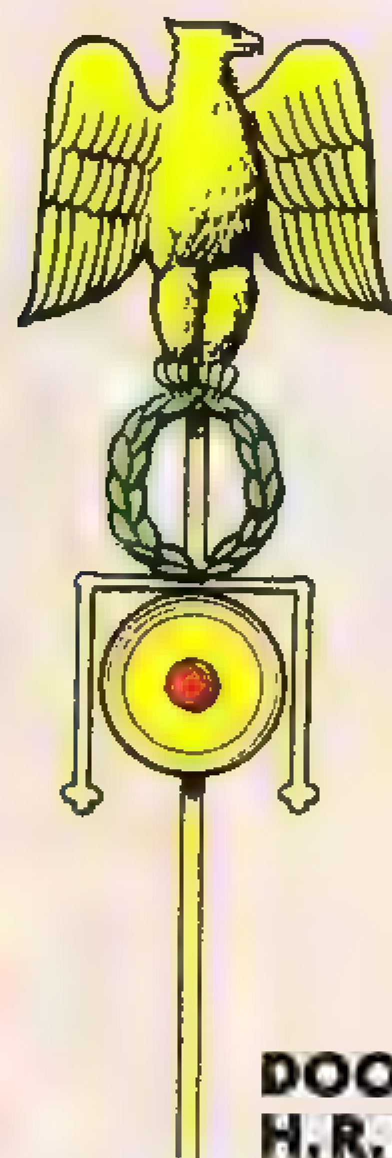

5

Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, zijn naar de markt in de stad geweest. Op de terugweg worden ze gevangengenomen door een Romeinse legerafdeling. Samen met andere gevangenen worden ze weggevoerd naar een stad aan de kust. Hier weten ze aan hun bewakers te ontsnappen. Ze trachten zich aan boord van een schip te verbergen, maar worden ontdekt en als hulpjes van de kok tewerkgesteld.

ONDER DE ADELAAR

DOOR H. R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

De jongens kwamen al spoedig tot de ontdekking dat ze aan Jon geen slechte baas hadden en dat ze wel hard moesten werken, maar niet werden afgebeuld. Voordat zij aan boord waren gekomen, waren telkens om de beurt twee galeislaven aangewezen om Jon in de kombuis te helpen. Maar nu beloofde hij hun dat hij, als hij zich niet over hen had te beklagen, de kapitein zou vragen of hij hen mocht opleiden tot koksmaatjes. Aanvankelijk waren ze met dit aanbod niet erg verguld, maar toen het ogenblik aanbrak waarop het eten werd rondgebracht, begonnen ze er anders over te denken.

Toen ze over de verhoging strompelden die midden tussen de roeibanken was aangebracht en die de slavenopzichter tot uitkijkpost diende, wisten ze Jons belofte aldra op haar juiste waarde te schatten. Ze konden zich met hun zware potten slechts met moeite staande houden, maar het schouwspel dat ze te zien kregen, deed hen hun eigen moeilijkheden op slag vergeten. Ze rilden bij de gedachte dat ze een kans liepen vroeg of laat het lot van deze menselijke wrakken te delen.

De banken waaraan de slaven waren vastgeketend waren bedekt met honde- en geitehuiden, waar de haren al lang van waren afgesleten, zodat de dierevellen even hard waren als de banken zelf. Tussen de achterste rij slaven zat een oude, totaal vermagerde man, die het tempo aangaf met eentonige slagen op een oude trommel. De opzichter liep met trage passen op zijn verhoging heen en weer, voortdurend met zijn zweep klaar om degenen die tekenen van vermoeidheid begonnen te vertonen, tot grotere krachtsinspanning aan te zetten. Jon was nog bezig met het uitdelen van het eten, toen zij met de lege potten naar de kombuis teruggingen. Door deze enkele ervaring wijs geworden, deden ze van meet af aan hun uiterste best om de kok de kleinste wensen als het ware van zijn gezicht af te lezen, zozeer hoopten ze bij hem in de gunst te blijven. Jon liet hen in het begin hun gang maar gaan, maar tenslotte maakte hij een eind aan hun onderdanigheid, al begreep hij best hoe goed ze het bedoelden.

„Zo is het mooi genoeg, jongens,"

Ze konden zich met hun zware potten slechts met moeite staande houden.

zei hij. „Jullie hoeven je niet zo uit te sloven, hoor. Je hoeft niet bang te zijn dat je aan de riemen zult worden gezet. Ik heb al met de kapitein gepraat en hij vindt het goed dat jullie me blijven helpen. Het kan natuurlijk zijn dat een van de slaven ziek wordt of sterft, wat hier meestal hetzelfde is, maar voor de rest mogen jullie voorlopig in de kombuis blijven."

Zelf moesten ze met eten wachten totdat de overige maaltijden aan de bemanning waren rondgedeeld. Van deze gelegenheid maakten ze gebruik om de kombuis eens een flinke schoonmaakbeurt te geven. Tijdens dit karwei hoorden ze aan dek opeens een schril gefluit en bijna op hetzelfde ogenblik kwam Jon de kombuis binnenstormen. „Opschieten, jongens. Ze gaan weer beginnen. Haal maar gauw de lege nappen op."

De jongens grepen elk een grote houten emmer en verzamelden daarin de etensnappen van de slaven. Nog voordat ze hiermee klaar waren, gaf de trommelslager al weer het teken om de riemen op te nemen. Als één man pakten de slaven de zware roeispanen beet. Toen hij op het punt stond weer naar de kombuis af te dalen, keek Eddi nog eens achterom. De slaven zaten aan weerskanten van het schip twee aan twee in het gelid. Telkens wanneer de oude man een lichte tik op zijn trommel gaf, bogen ze zich naar voren, telkens wanneer er een zware slag volgde, spanden ze de spieren van hun pezige armen en magere ruggen om het schip nieuwe vaart te geven. Tik, plof — tik, plof. . . Zo ging het eindeloos door. Het eentonige geluid klonk de nieuwelingen onheilspellend in de oren. Ze hoopten vurig dat de galeislaven goed gezond zouden blijven en hun werk tot in lengte van dagen zouden kunnen blijven doen. Heel de rest van die dag hoorden ze het getrommel in hun oren klinken, en toen ze eindelijk konden gaan slapen, kregen ze er benauwde dromen van.

De volgende morgen, toen de jongens groenten aan het sorteren waren, bleef Jon vlak voor Bryn staan en streek met een vinger over de schouder van de jongen. Verrast keek de jonge Brit op. De man was blijkbaar zijn tuniek aan het onderzoeken. In grote lijnen kwam het kledingstuk overeen met de kleding die de meeste

mannen droegen. Het bestond voornamelijk uit een soort hemd met een brede gordel eromheen, maar het was vervaardigd uit een zachte leersoort in plaats van uit katoen.

„Dat is een mooi hemd," zei de kok. „Waar is het van gemaakt?"

„Van doeskin," zei Bryn trots. „Mijn vader heeft het meegebracht uit Ebor Akum."

„Het is te mooi om hier te dragen," verklaarde Jon. „Trek het maar uit, dan zal ik je zolang een ander hemd geven."

Bryn aarzelde, maar uit zijn ooghoek zag hij de roeispanen der slaven op en neer gaan langszij het schip. Met tegenzin stond hij op, vermeed de medelijdende blik van Eddi, maakte zijn gordel los en verving zijn dierbare tuniek door een vod van een hemd, gemaakt uit de meest ordinaire katoen, dat hij van de kok kreeg. Eddi mocht van Jon zijn gescheurde vacht, die zijn bovenlichaam maar half bedekte, aanhouden.

Het verlies van zijn tuniek bedroefde Bryn zo erg, dat hij alle belangstelling in zijn omgeving verloor. Zelfs toen ze in Gallië een haven aandeden om vers drinkwater te laden en toen de jongens in de boeien werden geslagen om een eventuele poging tot ontsnapping te verijdelen, interesseerde hem dit geen steek. Pas toen ze de kust van Hispania waren genaderd, leefde hij weer wat op. Het was hem ondertussen niet ontgaan dat de kleur van de zee van grijs was veranderd in blauw en dat de dagen steeds langer en warmer werden.

Op zekere dag merkte hij dat zich van de bemanning een ongewone spanning meester maakte, dat de kustlijn voortdurend in het oog werd gehouden en dat ook aan de zeilen extra-aandacht werd besteed. Het leek hem toe dat er sneller werd geroeid dan de voorgaande dagen. Zelfs Jon liet nu en dan zijn kombuis in de steek om een blik te werpen op de rotsen en heuvels van het vasteland, dat langzaam aan hen voorbijschoof.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Eddi hem. „Naderen we het doel van de reis?"

„Ik hoop van niet, jongens. Ik hoop dat de goden met ons zijn en dat we rustig verder kunnen varen."

Hij wendde zich naar de voorsteven van het schip en bracht zijn hand aan zijn muts bij wijze van groet. Eddi gluurde over zijn schouder om te kijken voor wie dit eerbetoon was bestemd. In de boeg van het schip was een bronzen plaquette aangebracht, bekroond met een drietand. Hij was gewijd aan de zeegod Neptunus. Eronder was een kannetje bevestigd, waaruit een dun sliertje rook naar boven kringelde. Hij snoof de lucht aandachtig op en kreeg een zwakke geur van wierook in zijn neus.

Eddi was erg nieuwsgierig, maar hij durfde geen verdere vragen te stellen. De Romeinen hadden een vreemd geloof en vreemde goden en hij was bang dat hij zijn beschermer zou beledigen.

Jon scheen te begrijpen waarom hij zweeg en legde hem uit: „De wierook is aangestoken omdat we het gevaarlijkste deel van de reis voor ons hebben. De kust is hier één onafgebroken opeenvolging van zeeroversnesten. De eerste caesar heeft ze stuk voor stuk uitgerookt, maar naderhand zijn ze weer even dichtbevolkt geraakt als voorheen. Het is hoog tijd dat er weer eens een strafexpeditie naar toe wordt gezonden. Als je het mij vraagt, hadden we beter in Brittannië kunnen wachten totdat er een konvooi oorlogsbodems naar het vaderland ging, maar voor zo iets moet je niet bij Frontus zijn. Hij is er veel te veel op gebrand zijn concurrenten voor te zijn op de markt."

In de late namiddag van de volgende dag liet de uitkijkpost opeens een luide waarschuwing over het dek schallen. Toen de opvarenden de reden hiervan probeerden te ontdekken, zagen ze weldra een rank, donker geverfd vaartuig uit de schaduw van de rotsen te voorschijn komen. Het scheepje voer in snelle vaart recht op de koopvaarder af.

„Dat is een mooi hemd," zei de kok. „Waar is het van gemaakt?"

Bryn greep Jon bij de mouw van zijn hemd, toen plotseling de hele bemanning in rep en roer kwam. „Bedoelde u dit?" vroeg hij.

Jon knikte bevestigend. „Ja," zei hij rustig. „Dit bedoelde ik."

Eddi's ogen schoten vuur en hij knikte Bryn veelbetekenend toe. Jon zag het en scheen zijn gedachten te raden.

„Maak je maar niet blij met een dode mus," zei de kok bars. „Er is geen schijn van een kans om ertussenuit te knijpen, hoor. Als ze ons de baas worden, nemen ze ons allemaal gevangen en maak dan je testament maar. Dan worden we de een na de ander afgemaakt als wilde beesten. Wie vechtende sterft, vindt nog de gemakkelijkste dood."

„En welke beloning kan een slaaf van Frontus verwachten als zijn schip wordt gered?" vroeg Eddi eensklaps.

„Vraag hem dat zelf maar," zei Jon. „Hier, pak aan. Die zul je nodig hebben." Hij hield Eddi een hartsvanger voor. „Zorg maar dat je het er levend afbrengt en laat de zorg voor het schip aan Frontus over." Hij gaf Bryn een kleine bijl en bewapende zichzelf met een enorm vleesmes. „Trouwens, Frontus is niet gewend om naar knapen te luisteren," besloot hij.

De zeerovers hadden nog een flinke afstand af te leggen en Eddi keerde zich om om te zien wat er aan boord van hun eigen schip gebeurde. Tot zijn verwondering ontdekte hij dat het zeil werd gereefd.

„Wat is hij nu van plan?" vroeg hij. „Wil hij met alle geweld worden geënterd?"

Jon lachte grimmig. „Dacht jij dan dat we zouden proberen om te ontsnappen? Ik merk wel dat je Frontus nog niet kent, jongen. Niks hoor, die gaat nooit op de vlucht. Let maar eens op. Hij laat een aantal van zijn beste slaven losmaken en belooft hun de vrijheid als ze dapper genoeg vechten. Hij heeft altijd wapens genoeg aan boord en hij ziet er voor het vertrek op toe dat er voldoende slaven zijn die ermee weten om te gaan."

„Als hij na elk gevecht een stel van zijn slaven vrijliet," antwoordde Bryn achterdochtig, „zou hij zijn rijkdom gauw kwijt zijn."

„Dat dacht je maar," zei Jon droogjes. „Vergeet niet dat hij een vlotte kans heeft het schip van de zeerovers buit te maken. Voor de opbrengst van een boot kun je heel wat nieuwe slaven kopen, vriendje. Kijk! Het grote ogenblik is aangebroken."

Hij wees langszij het schip en ze zagen de roeispanen stil in het water hangen, zodat ze op de golven op en neer dobberden. Weldra had de koopvaarder al zijn vaart verloren. Terwijl de zeerovers met grote snelheid dichterbij kwamen, lagen ze rustig op de flauwe deining te wiegelen. . .

Op het piratenschip werd het roeitempo verhoogd en het schip doorkliefde de golven met zo'n snelheid, dat het schuim tegen de boeg opspatte.

„Ze beginnen steeds harder te varen," zei Bryn hijgend.

„Zo is het, jongen," antwoordde Jon grimmig. „Ik wed dat er met de zweep wordt gewerkt en dat die slaven vanavond hun rug wel voelen."

„Ik wil me niet bemoeien met de zaken van onze kapitein," bracht Eddi in het midden, „maar is het nu wel verstandig om stil te blijven liggen? Op die manier kunnen ze ons wel rammen."

„Dat zullen ze wel uit hun hoofd laten," lachte Jon. „Ons schip is stukken sterker. Het is bijna helemaal van eikehout gemaakt. Ik geloof trouwens dat ze denken dat ze aan ons een zacht eitje zullen hebben. Hun bemanning staat er veel te onverschillig bij."

Eddi tuurde met zijn hand boven de ogen naar het naderende schip om te ontdekken wat Jon bedoelde. „Kijk maar," hernam deze. „Zie je wel dat ze niet eens dekking zoeken tegen pijlen? Die kerels hebben zeker nog nooit een koopvaarder ontmoet die zich wist te verdedigen. Hun vorige slachtoffers zullen wel op de vlucht zijn geslagen, of ze hebben de plundering rustig afgewacht in de hoop dat hun schip zou worden gespaard als ze geen tegenstand boden."

Eddi likte zijn droge lippen af en nam nieuwsgierig het dek van hun eigen vaartuig in ogenschouw. Achter de reling zaten verscheidene leden van de bemanning en een aantal van de beste slaven weggedoken, in afwachting van de overval en uit het gezicht van de naderende zeerovers. De slaven klemden in elke hand een werpspies vast en hadden stuk voor stuk een stapel scherpgepunte pijlen naast zich liggen. Eddi rekte zijn hals uit om het tafereel beter te kunnen overzien, maar Jon greep hem bij zijn schouder en trok hem weer naar beneden.

„Denk aan je dekking," zei hij dringend.

„Wat gaan ze met al die pijlen doen?" fluisterde de jongen.

„Die zijn bestemd voor een speciaal trucje, waar Frontus verzot op is. Zodra de piraten op het punt staan om bij ons aan boord te klimmen, krijgen ze een aanval met de werpspiesen te verduren. Onmiddellijk daarna gaan de slaven hen met pijlen belagen. Erg veel schade doen die niet, maar de aanvallers worden erdoor in verwarring gebracht, omdat ze denken dat er steeds meer werpspiesen volgen. Van die gelegenheid maakt onze bemanning gebruik om zoveel mogelijk zeerovers buiten gevecht te stellen."

„Maar waarom worden daar dan juist pijlen voor gebruikt?" wilde Eddi nog weten.

„Omdat ze veel goedkoper zijn dan spiesen en omdat ze precies hetzelfde effect hebben," luidde het antwoord. „En houd nou je mond maar. Ze kunnen elk ogenblik de aanval inzetten."

De piraten waren ondertussen de koopvaarder zo dicht genaderd, dat ze de riemen in het water konden horen plonzen en nu en dan een glimp konden opvangen van de vervaarlijke, gebruinde kerels die op de voorplecht samendromden. De meesten waren blootshoofds, maar sommigen droegen frygische mutsen of helder gekleurde hoofddoeken.

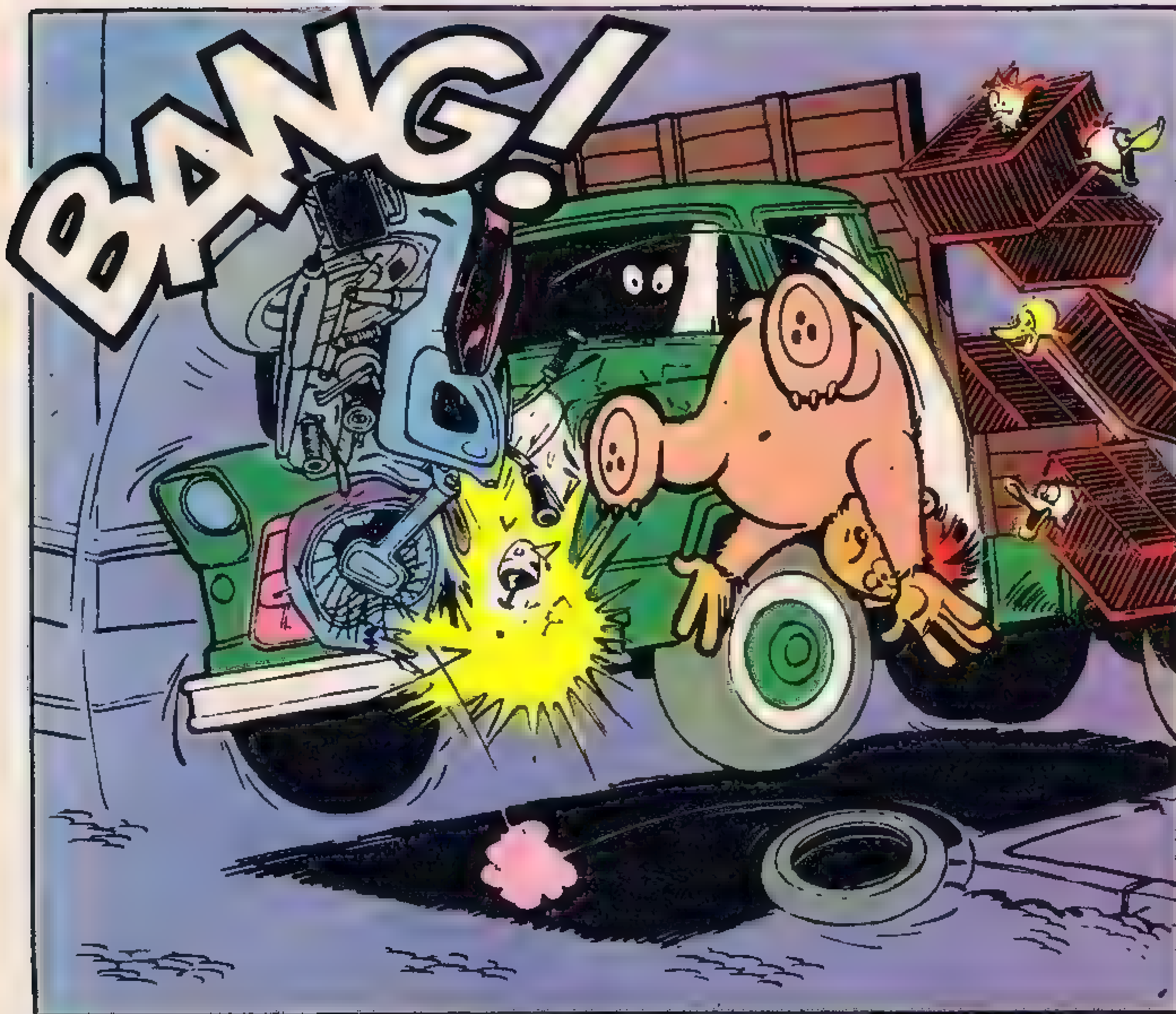

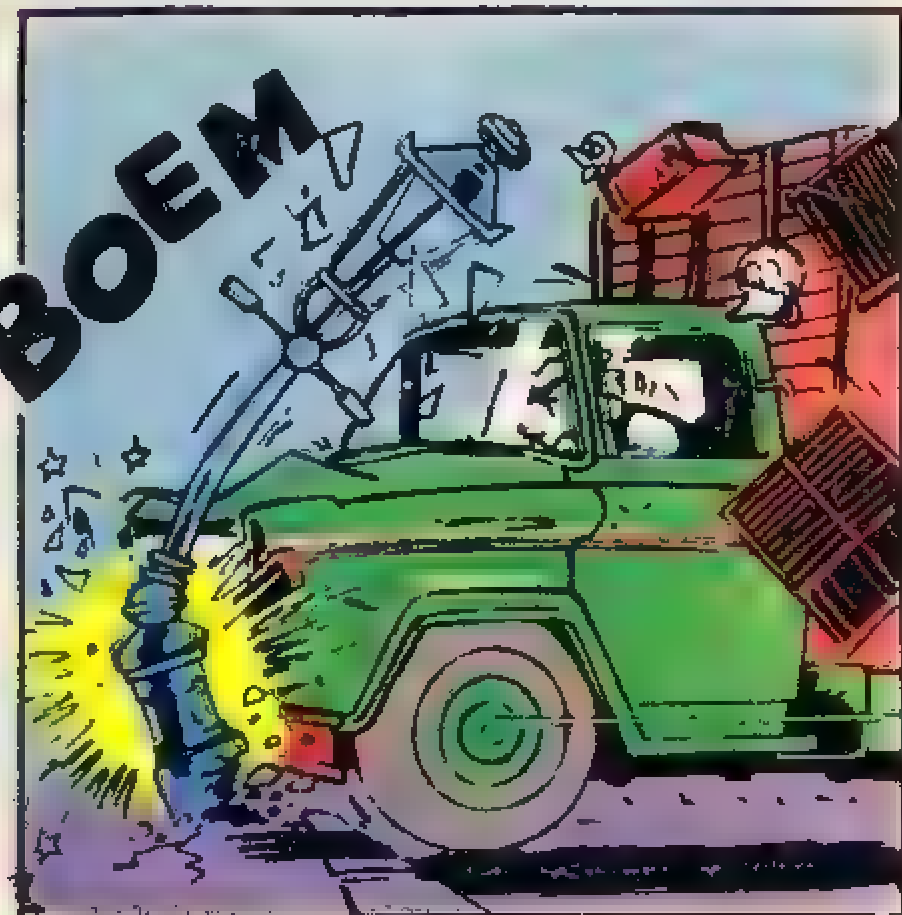
Kapitein Frontus had nu zijn vaste plaats achter de mast verlaten en stond midden op het dek, waar hij een prachtig uitzicht op het naderende schip had. Hij deed net alsof hij vreselijk zenuwachtig was en alsof hij als het ware stond te springen om zich over te geven. Toen zijn tegenstanders hem in het oog kregen, lieten zij een triomfantelijk gebrul horen. Bryn kreeg er kippevel van.

Toen Jon merkte dat de beide jongens verlamd van schrik wachtten op de dingen die komen zouden, zei hij vaderlijk: „Niet gaan huilen voordat jullie geslagen worden, vrienden! Laat die kerels maar kraaien. Wie het laatst lacht, lacht het best. Als het gevecht eenmaal is begonnen, zullen we weleens zien wie de langste adem heeft." Op dit ogenblik verscheen de boegspriet van de aanvallende galei boven de verschansing van de trotse koopvaarder. „Opgepast," riep Jon zijn helpers toe. „De strijd gaat beginnen."

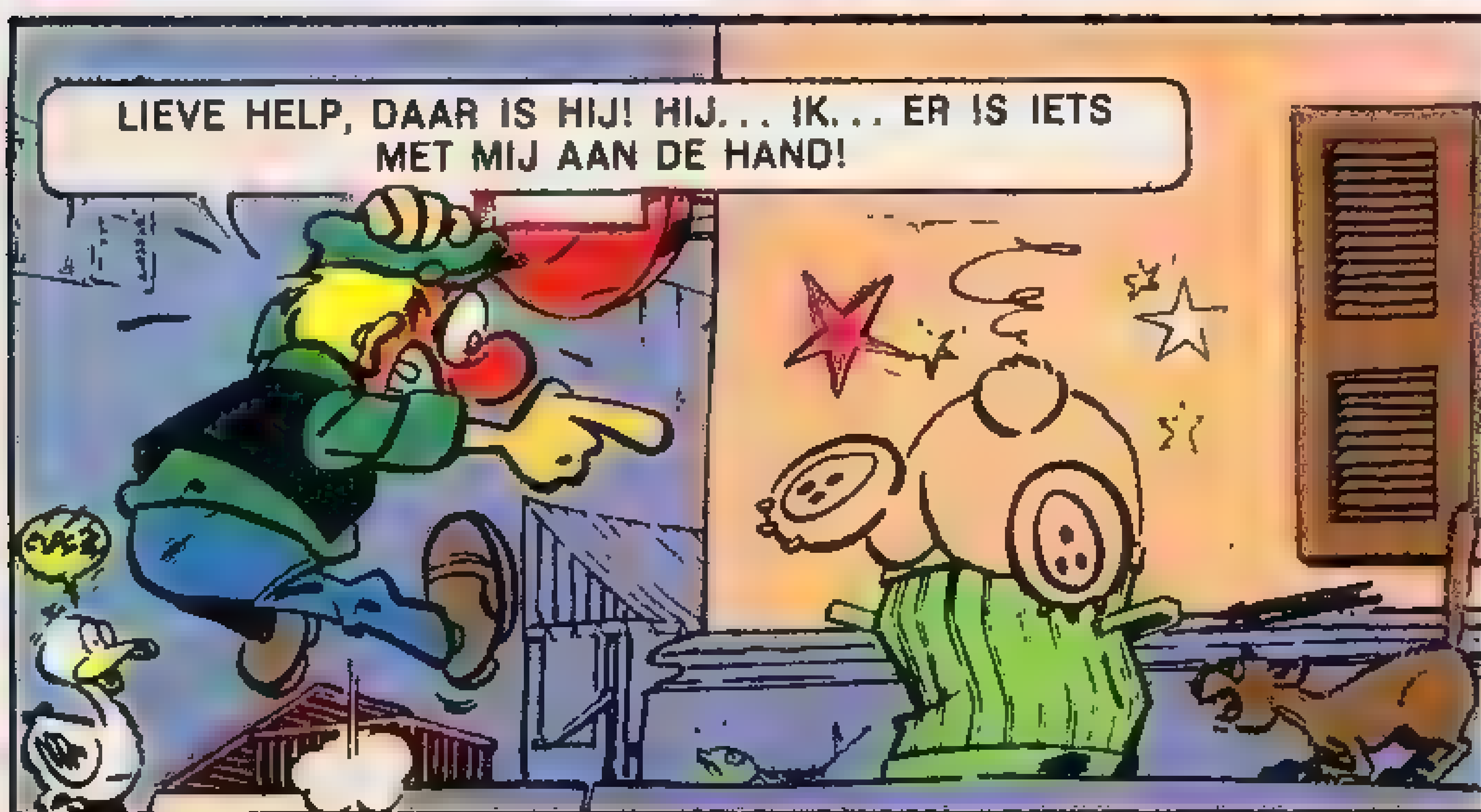
Wordt vervolgd

De club van vijf

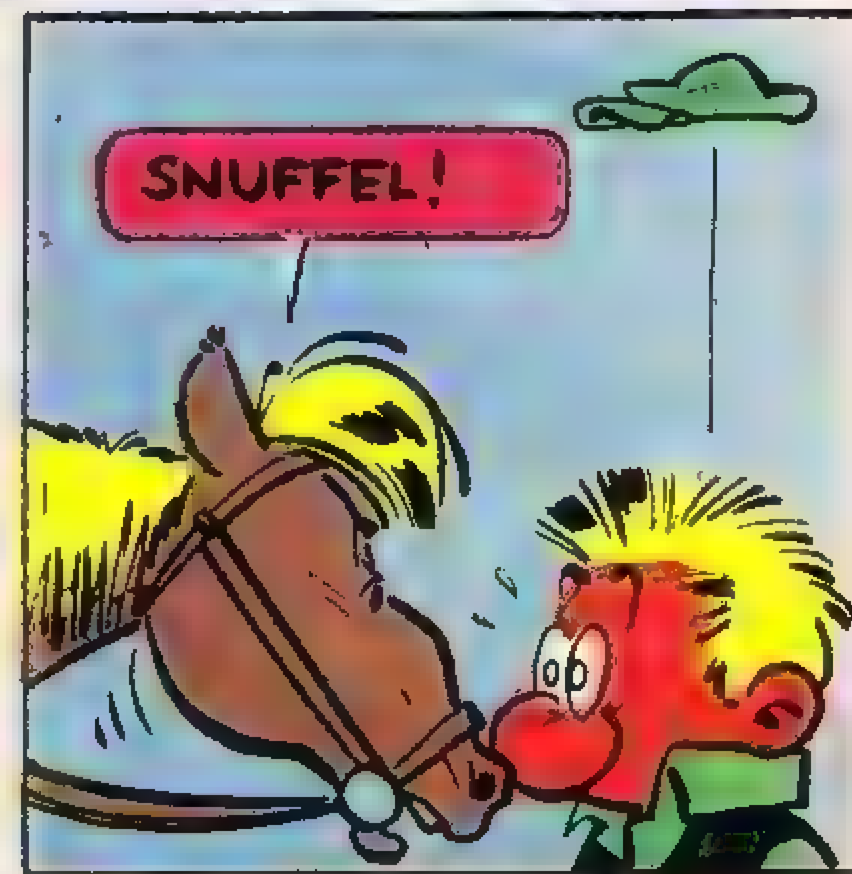

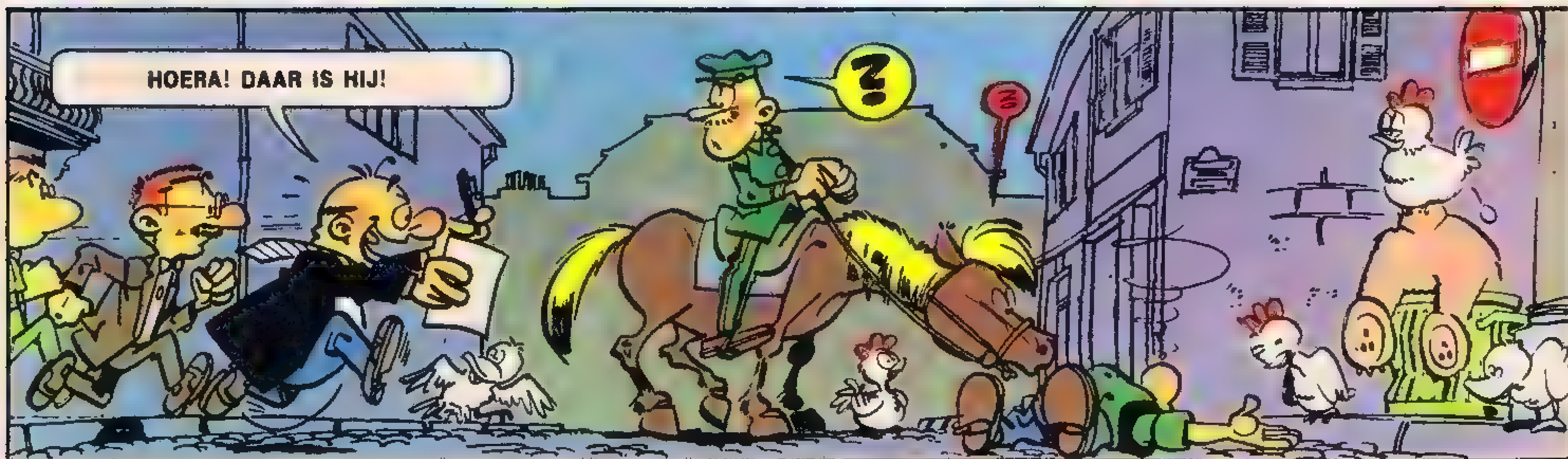

Pioen is nog steeds op de vlucht voor de woedende portier. Hij schiet in razende vaart door de straten, maar opeens. . .

O, ALS HIJ MAAR NIET GEWOND IS! HEE, JONGEMAN. . .
?

W-WAAR B-BEN IK? WIE B-BENT U?
AH!

WEES MAAR GERUST! IK BEN DE DIRECTEUR VAN DE AFDELING ALGEMENE ZAKEN VAN DE TELEVISIE!

MENEER, HEB MEDELIJDEN!

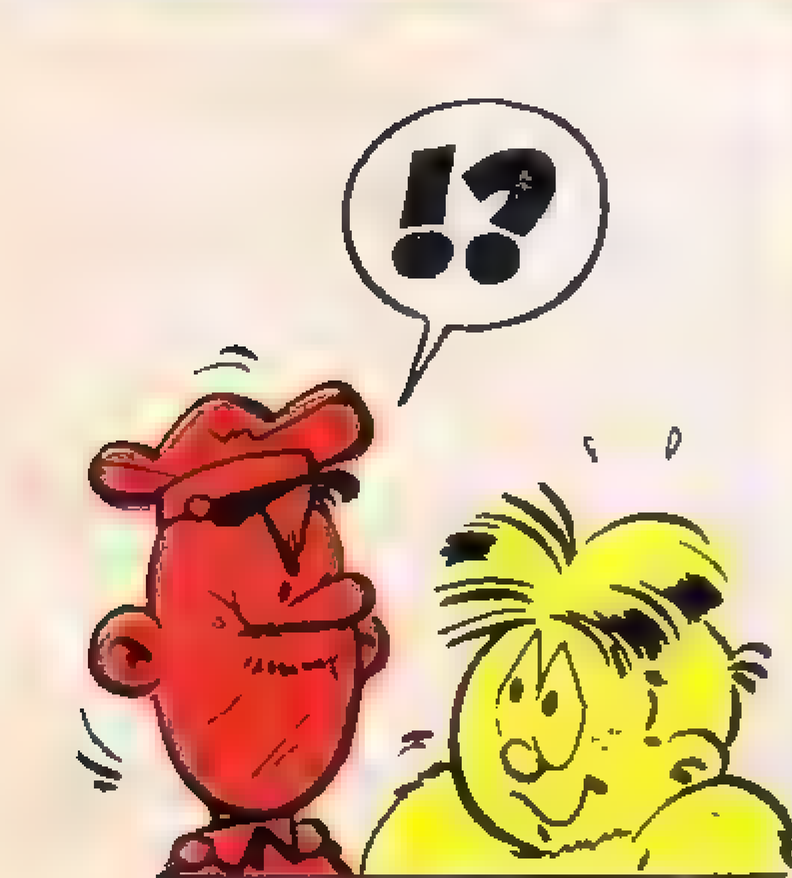

IK BEKEN DAT IK DE STUDIO BEN BINNENGEDRONGEN OM VOORZITTER TE WORDEN VAN DE CLUB VAN VIJF!
AH! AH! AH!

GEEN VERONTSCHULDIGINGEN! IK BEN HELEMAAL NIET BOOS. INTEGENDEEL! DE STUDIO WORDT BESTORMD DOOR MENSEN, DIE UW OPTREDEN HET LEUKSTE VINDEN DAT ZE OOIT GEZIEN HEBBEN.
U BENT AANGENOMEN!

ELKE AVOND TIJDENS HET NIEUWS RIJDT U OP UW MOTOR DOOR HET BEELD! HIER IS HET CONTRACT!

IK PROTESTEER! DEZE ONBESCHAAMDE VLEGEL HEEFT. . .
ACH, U BENT JALOERS!

GOED, IK NEEM U OOK IN DIENST! U GAAT EEN CLOWNSDUO VORMEN ZOALS WE NOG NOOIT GEHAD HEBBEN!
MAAR. . .

!?

HA, HA, IK HEB HET ALTIJD AL GEWETEN! WIJ ZIJN PRIMA GESCHIKT OM SAMEN TE WERKEN! GEFELICITEERD!

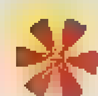

DE VOLGENDE MORGEN. . .
„DE CRITICI ZIJN ENTHOUSIAST OVER DE NIEUWE KOMIEK PIOENO." ASJEBLIEFT!
IN ELK GEVAL HEEFT PIOEN DE PROEF MET GLANS DOORSTAAN!
HEEL PARIJS PRAAT OVER

WINNETOU

DE MAN VAN DE PRAIRIE

Meesterlijk!!!

dat is het enige woord dat past op deze prachtige uitgave van KARL MAY

Dit boek is het eerste deel van een serie waarin de avonturen van de bloedbroeders WINNETOU en OLD SHATTERHAND in honderden prachtige kleurenplaten, getekend door de Spaanse artiest Juan Arranz, worden uitgebeeld.

Een boek om van te watertanden voor jong en oud. Geen eindeloos vervelende beschrijvingen, maar spannende avonturen die als in een kleurenfilm voorbijflitsen.

Een groot boek in stevige geplastificeerde band. Prijs f 2.95. Voor abonnees slechts f 2.35.

Dit boek is verkrijgbaar:

Bij de plaatselijke bezorger van dit blad.

Door overschrijving van f 2.35 op giro nr. 9229 t.n.v. de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: „WINNETOU-BOEK".

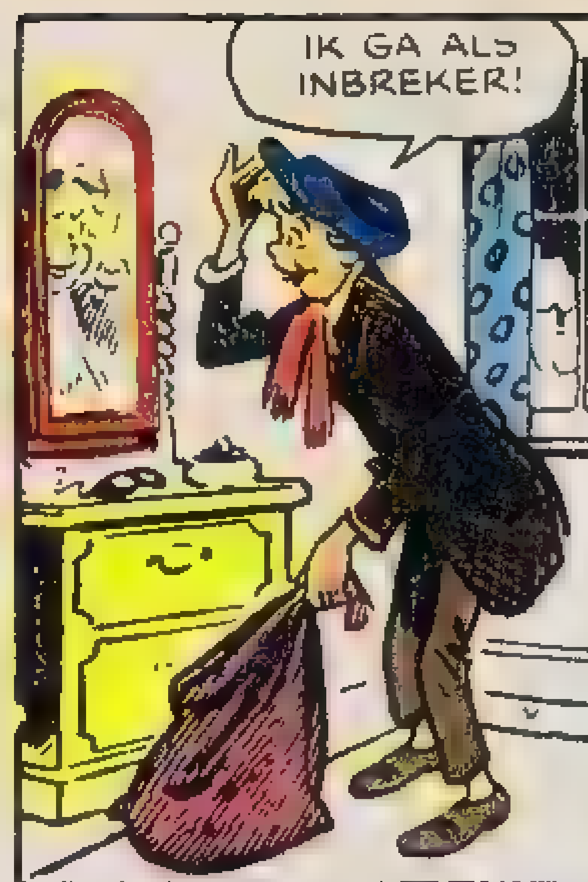
Bij uw boekhandelaar.

BELGIË 40 F. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, postrekening 8.34.05.

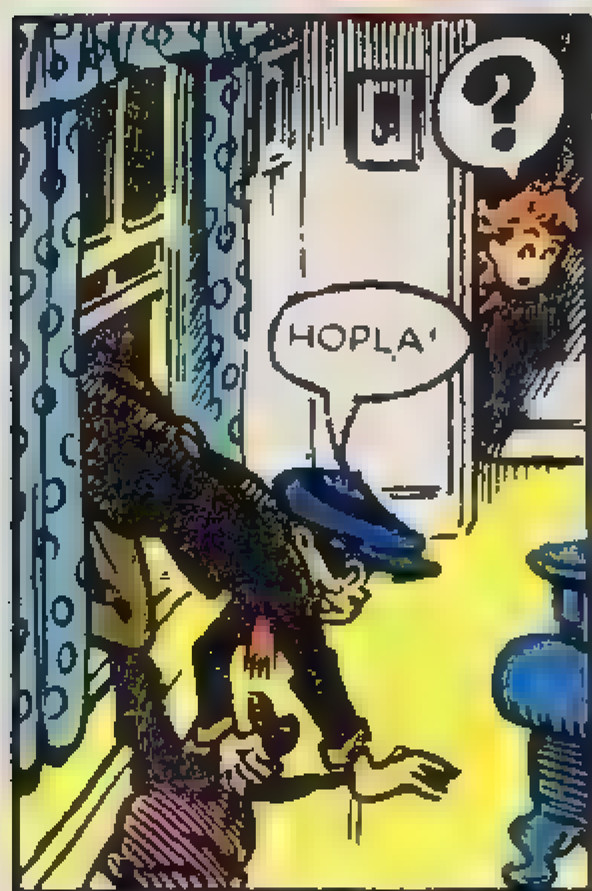
Map en Moppie

KABELS OP DE ZEEBODEM

Precies honderdzeven jaar geleden werd de eerste telegraafkabel gelegd op de bodem van de Atlantische Oceaan tussen Engeland en Amerika. Na vele teleurstellingen en mislukkingen en het verlies van miljoenen dollars aan technische uitrusting konden eindelijk de bewoners van Engeland en Amerika via de telegraaf met elkaar in contact komen.

Voor die tijd was men aangewezen geweest op schepen, die bijna veertien dagen nodig hadden voor de overtocht. Met deze nieuwe kabel kon men in een paar minuten een boodschap over een afstand van ongeveer 2000 mijl verzenden.

Sinds het jaar 1856 had men al driemaal geprobeerd een kabel te leggen, maar telkens was het mislukt. Toen kwam de succesvolle expeditie van het jaar 1858.

De 2500 mijl kabel werd verdeeld in twee delen. De helft werd geladen in het Britse oorlogsschip *Agamemnon* en de andere helft in het Amerikaanse fregat *Niagara*. Beide schepen voeren naar het midden van de Atlantische Oceaan, waar de beide uiteinden van de kabel aan elkaar verbonden werden. Vervolgens stoomde de *Agamemnon* naar de kust van Ierland en de *Niagara* zette koers naar Newfoundland. Beide schepen lieten tijdens het varen de kabel, die in de ruimen was opgeslagen, in zee zakken.

Op 5 augustus 1858 bereikte de *Niagara* de Trinitybaai op Newfoundland en diezelfde dag ging de *Agamemnon* voor anker bij het eiland Valentia voor de kust van Ierland.

De Atlantische telegraafkabel was gelegd en de eerste boodschappen via deze kabel werden uitgewisseld tussen koningin Victoria van Engeland en de Amerikaanse president James Buchanan.

Helaas was de nieuwe kabel na een paar dagen al kapot, omdat een ingenieur een ernstige fout had gemaakt, waardoor een gedeelte verbrandde. Pas in 1866 werd een nieuwe en verbeterde kabel gelegd.

Sindsdien is er een geregeld telegraafverkeer tussen Engeland en Amerika. Op dit ogenblik liggen er tweeëntwintig kabels op de bodem van de Atlantische Oceaan.

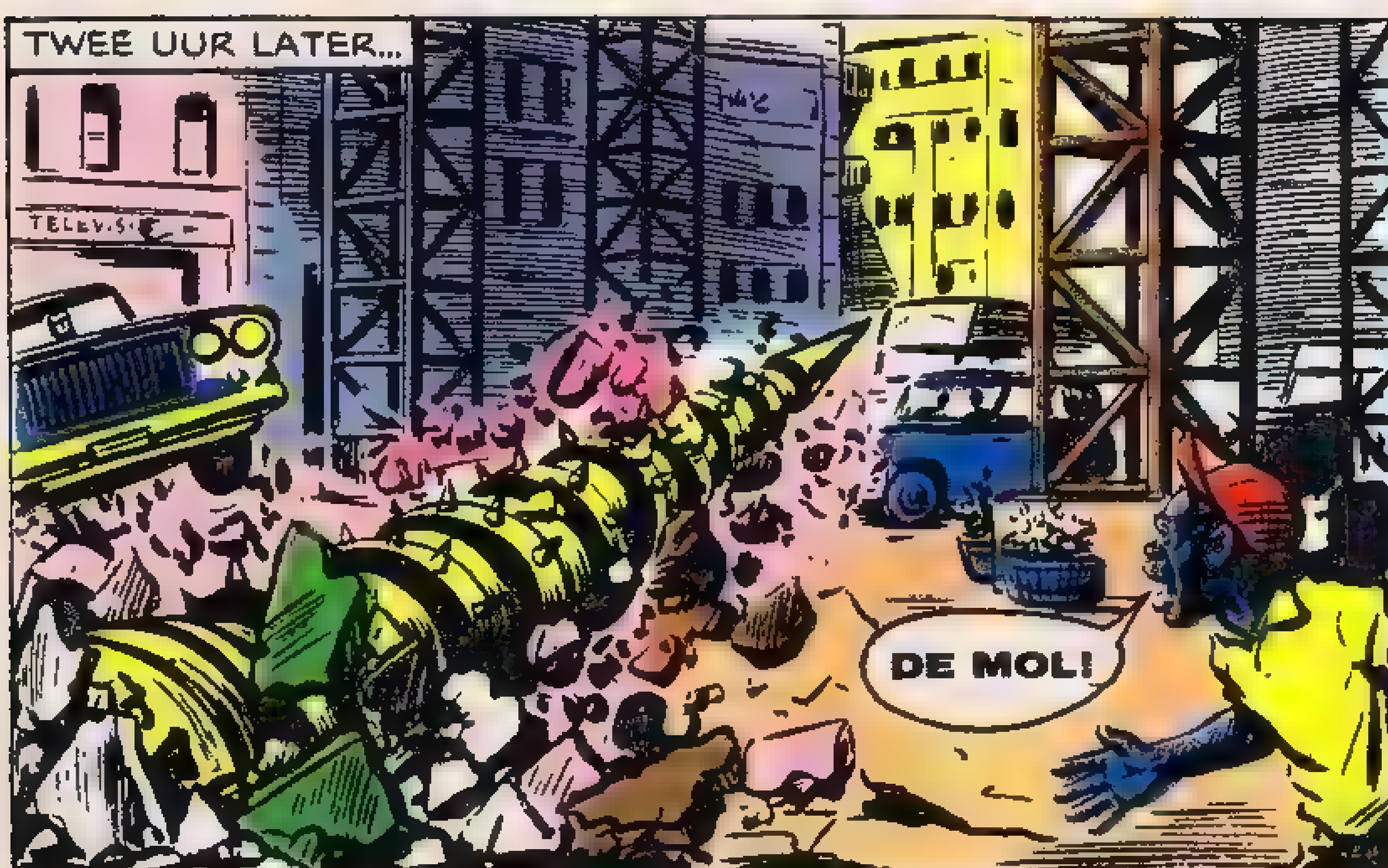
DE MAN VAN STAAL

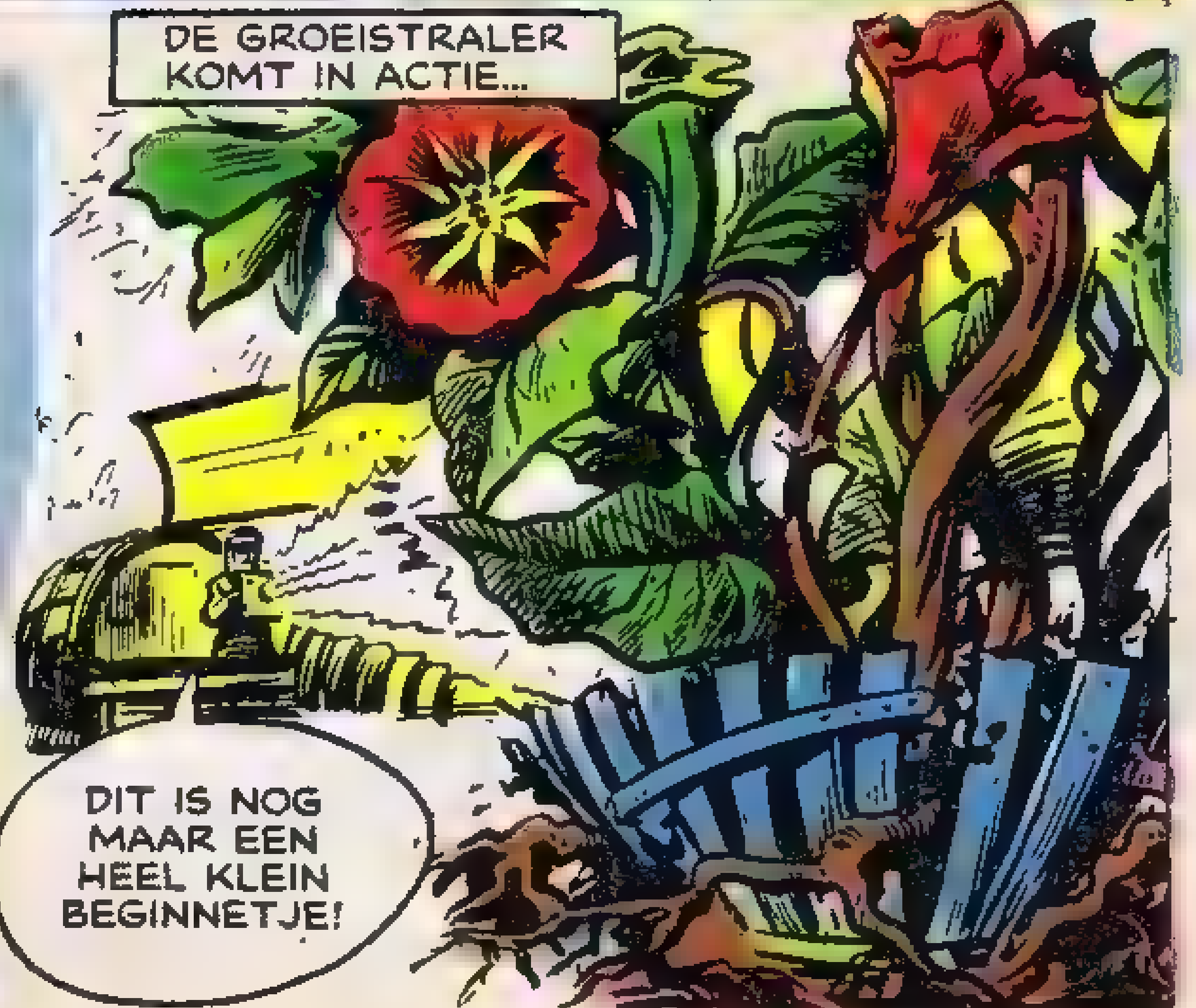

PLOTSELING HAPERT DE STEM VAN DE OMROEPER...

Wie puzzelt er mee?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

Spreekwoordpuzzel

Hoogmoed komt voor de val
Geduld overwint alles
Waar een wil is, is een weg

Invulpuzzel

H A R P
B A N A A N
A R E N D
P E D A N T
B E V E L
Z W A K
E R E W O O R D
B R O E K
K O K E T

Op de rijen schuingedrukte letters zijn de woorden AARDEWERK en PANNEKOEK te lezen.

Invulpuzzel

P O P E P E R
U I T E R E B
U S N U I T I
E N E G E R E
E D S T U K R
A A N A P I L
A A R A P E N

De cursieve letters vormen de woorden PINGUIN en AASGIER.

WELKE DIEREN?

Hij is maar klein en ook niet vlug
En draagt zijn huisje op zijn rug.

Zij maakt niet eens haar eigen kleren;
Toch hoeft ze 't spinnen niet te leren.

Het heeft geen bek, maar wel een „mond",
Staat met vier „benen" op de grond.

Hij is een ongekroonde koning
En de woestijn, dat is zijn woning.

Maar met zijn prachtig weidse vlucht.
Is deze de koning van de lucht.

Puzzelsom

(maan — a) + (teil — i) + (bal — l) + (vis — s) + (laan — l) = mantelbaviaan.

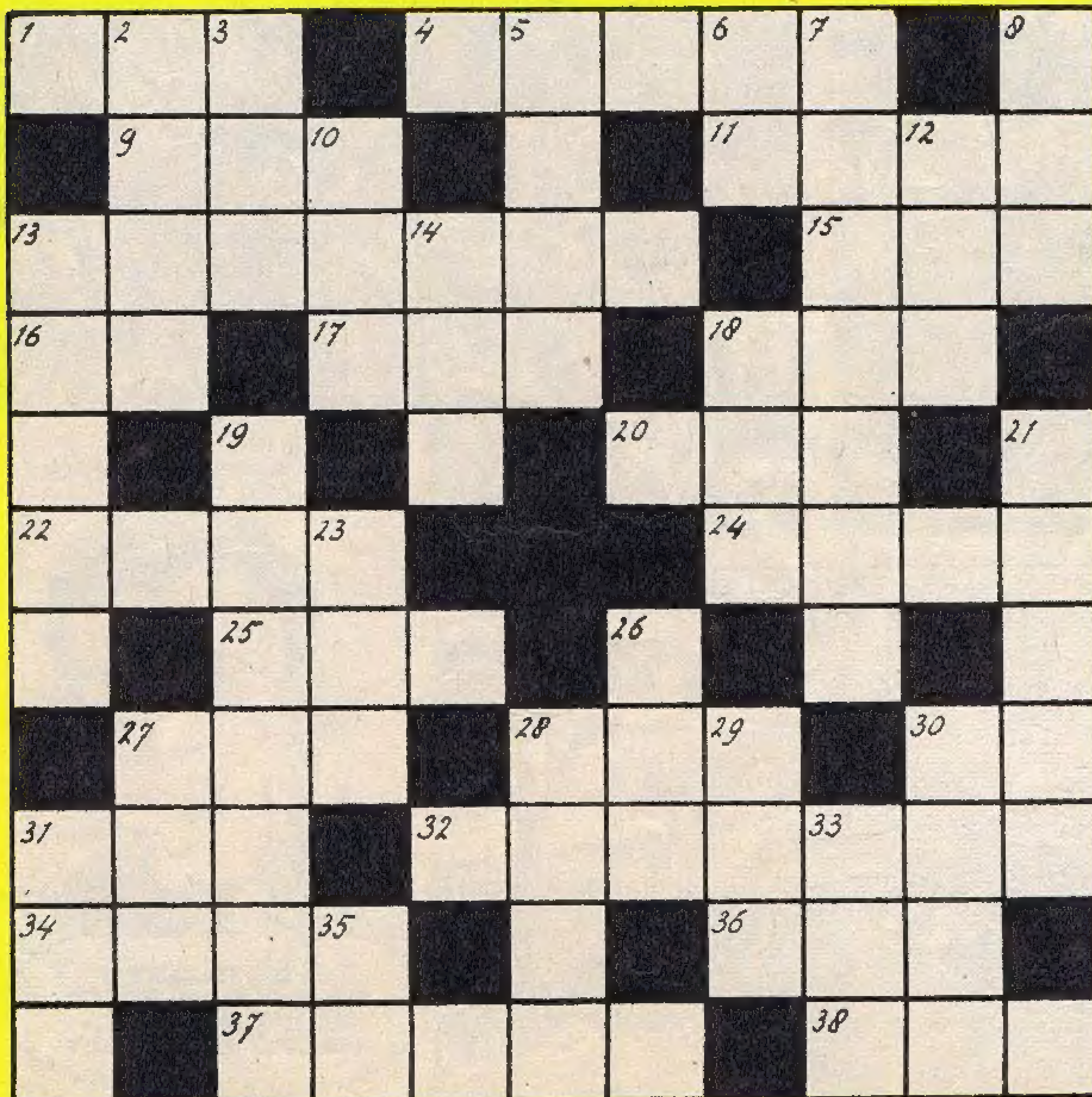
KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Familielid
4 Verzinsel; voorwendsel
9 Afkorting van Leopold
11 As
13 Kleingeld
15 Afkorting van Evert
16 Klaar; gereed
17 Woonschip
18 Uitroep van koude
20 Stootje
22 Ruw gesteente in de bergen
24 Teken
25 Lichaamsdeel
27 Gevuld
28 Grasland
30 Nieuwe Testament (afkorting)
31 Berg in de Alpen
32 Plotseling; onverwachts
34 Gedroogd gras
35 honderd vierkante meter
36 Plaat
37 Enzovoort (afkorting)

Verticaal:

2 Jongensnaam
3 Snijgereedschap
5 Erg kreupel
6 Boom
7 Roofvogel
8 Getal boven de tien
10 Grootmoeder
12 Inwoner van Ierland
13 Kleur tussen rood en blauw
14 Antieke aarden vaas
18 Publiek vervoermiddel
19 Pop van stro
21 Zware knuppel
23 Onnozel mens
26 Op grote afstand
27 Ongedierte
28 Ijdele gedachte
29 Meisjesnaam
30 Ontkenning
31 Uitroep van verrassing
33 Noors geldstuk
35 Ingenieur (afkorting)

Alona Wildebras

UIT EEN ARTIKEL IN DE PLAATSELIJKE KRANT BLIJKT DAT DE KOOPMAN ZO DANKBAAR IS VOOR ALONA'S HULP, DAT HIJ DE GEBEURTENIS HEEFT VERTELD AAN EEN VERSLAGGEVER. OP DIE MANIER KOMT DE DIRECTRICE ACHTER DE WARE TOEDRACHT...

Wat zal er de volgende dag gaan gebeuren?

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.